

ΙΟΝΙΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ

ΤΜΗΜΑ ΞΕΝΩΝ ΓΛΩΣΣΩΝ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΡΜΗΝΕΙΑΣ

ΠΤΥΧΙΑΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

Μετάφραση των άρθρων από την αγγλική γλώσσα, «For Macedonia, Is Joining NATO and the EU Worth the Trouble?» του Florian Bieber, «The Name's Macedonia. North Macedonia.» του Victor A. Friedman και «Macedonia's Name Change Wins—But Its Opponents Do Too» του Yasmeen Serhan, στην ελληνική γλώσσα. Τα άρθρα αφορούν το Μακεδονικό ζήτημα.

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΕΡΓΑΣΙΑΣ: Μανιάκας Δημήτριος

A.M.: Ε2014113

Επιβλέπων καθηγητής: Λίβας Σωτήριος

Κέρκυρα 2018

Τίτλος πτυχιακής εργασίας: Μετάφραση των άρθρων από την αγγλική γλώσσα, «For Macedonia, Is Joining NATO and the EU Worth the Trouble?» του Florian Bieber, «The Name's Macedonia. North Macedonia.» του Victor A. Friedman και «Macedonia's Name Change Wins—But Its Opponents Do Too» του Yasmeeen Serhan, στην ελληνική γλώσσα. Τα άρθρα αφορούν το Μακεδονικό ζήτημα.

Ονοματεπώνυμο φοιτητή: Μανιάκας Δημήτριος

Αριθμός Μητρώου: Ξ2014113

Επόπτης της Π.Ε. (επιβλέπων καθηγητής): Λίβας Σωτήριος

Δεύτερος Επόπτης: Κεντρωτής Γεώργιος

ΔΗΛΩΝΩ υπεύθυνα ότι εκπονώ πτυχιακή εργασία, αφού μελέτησα τον Κανονισμό Πτυχιακής Εργασίας και με την προϋπόθεση ότι δεν έχει εκπονηθεί ή εκπονείται η ίδια πτυχιακή εργασία από άλλο φοιτητή του Τμήματος. Αποτελεί προϊόν προσωπικής μελέτης και εργασίας και όλες οι πηγές που χρησιμοποιήθηκαν για τη συγγραφή της δηλώνονται σαφώς και στο βιβλιογραφικό κατάλογο.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ.....	5
ΠΡΩΤΟΤΥΠΑ ΚΕΙΜΕΝΑ.....	6
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ.....	15
ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΣ.....	26
ΕΠΙΛΟΓΟΣ.....	34
ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.....	35

Εισαγωγή

Η παρούσα εργασία ασχολείται με το θέμα της μετάφρασης. Πιο συγκεκριμένα θα προχωρήσουμε στην μετάφραση προς την ελληνική τριών άρθρων της αγγλικής γλώσσας. Έπειτα θα προβούμε αρχικά στον σχολιασμό των κειμένων πηγής, και ύστερα θα ασχοληθούμε με την μεταφραστική διαδικασία, δηλαδή θα μιλήσουμε για προβλήματα που προέκυψαν, πώς αυτά αντιμετωπίστηκαν και κάποιες γενικές παρατηρήσεις πάνω σε αυτά.

Τα κείμενα που θα ασχοληθούμε είναι το «*For Macedonia, Is Joining NATO and the EU Worth the Trouble?*» από τη σελίδα «*foreignpolicy.com*», το «*The Name's Macedonia. North Macedonia.*» από τη σελίδα «*foreignaffairs.com*» και το «*Macedonia's Name Change Wins—But Its Opponents Do Too*» από την σελίδα «*theatlantic.com*». Πρόκειται για τρία πολιτικά κείμενα, των οποίων η επιλογή έγινε με βάση τη σημασία τους στην παγκόσμια πολιτική σκηνή και ιδιαίτερα για την σημασία τους για το μέλλον της Ελλάδας και του Ελληνισμού. Το πρώτο κείμενο αναφέρεται εάν όντως είναι επιτακτική ανάγκη να ενταχθεί στο NATO και στην Ε.Ε η γείτονα χώρα. Το δεύτερο άρθρο, το οποίο ίσως είναι και το πιο προκλητικό, παρουσιάζει εν συντομία κάποιες ιστορικές πληροφορίες για το συγκεκριμένο γεγονός. Το τελευταίο επιλεγμένο άρθρο δηλώνει πως υπήρχαν αλλά και υπάρχουν έντονες διαμαρτυρίες στο εσωτερικό και των δύο χωρών για το ζήτημα αυτό.

Στην αρχή της εργασίας θα δοθούν τα πρωτότυπα κείμενα, στη συνέχεια η μετάφρασή τους και τέλος θα γίνει ο σχολιασμός του μεταφράσματος.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΑ ΚΕΙΜΕΝΑ

1^ο Κείμενο

For Macedonia, Is Joining NATO and the EU Worth the Trouble?

A referendum could decide whether the country will change its name to gain entrance. But those prizes have lost their shine.

BY FLORIAN BIEBER | SEPTEMBER 13, 2018, 2:35 PM

When the Greek and Macedonian prime ministers signed an agreement on June 17 to resolve a long-standing dispute between the two countries about Macedonia's official name, it was clear that a long and bumpy road was still ahead. The Greeks have long found the use of the name "Republic of Macedonia" unacceptable. They see it as a way for the Balkan nation to assert a claim to the region in northern Greece that is also called Macedonia and as a way to imply ownership over ancient Macedonia, which Greeks claim as part of their own heritage. For Macedonians, Greece's refusal to accept the name has been seen as unfair—a denial of their country's national identity. Now that two leaders have come to a detente on the naming issue, the biggest hurdle ahead is an upcoming referendum on the issue in Macedonia on Sept. 30.

The government has urged citizens to vote "yes" on the following question: "Do you support EU and NATO membership by accepting the agreement between Macedonia and Greece?" The fact that the poll doesn't even include the country's new proposed name—Republic of North Macedonia—is telling. The new name of the country, which is now known as either the Republic of Macedonia (domestically and in bilateral relations with most countries) or "the former Yugoslav Republic of Macedonia" (to Greece and in international organizations), is no secret. The fact that it has been left off the ballot, though, shows how contentious the issue still is among Macedonians.

Even as the referendum de-emphasizes the new name, it highlights what is at stake and why the Macedonian government invested considerable energy in resolving the dispute. Without an agreement with Greece, Macedonia cannot join NATO or the European Union. Its southern neighbor has vetoed previous such attempts. Macedonia was unable to sign on with NATO a decade ago, for example, when it was supposed to become a member aside Croatia and Albania. Similarly, together with Croatia, it was a front-runner for EU accession in the early 2000s, but its membership application got stuck due to Greek objections.

The blockages encouraged Macedonia's previous government, led by Prime Minister Nikola Gruevski and his nationalist VMRO-DPMNE party, to effectively abandon Euro-Atlantic integration in the late 2000s. It instead engaged in a radical nationalist revamping of the capital, complete with a steep decline in democracy and the rule of law and a massive uptick in graft.

The current government, led by current Prime Minister Zoran Zaev and dominated by his Social Democratic Union party, came to power last year after massive protests, new

elections, criminal proceedings, and international mediation. It immediately understood that the key to turning Macedonia around would be unlocking NATO and EU membership. Membership in those organizations, the new government believed, would revitalize and lock in place the country's reform efforts and restore investor confidence.

But the challenge for the government lay not only in cutting a good deal with Greece, which has considerably fewer incentives to compromise than Macedonia, but also in getting domestic support. The party's majority is narrow. From the onset, it has been hounded by the VMRO-DPMNE for its supposed lack of patriotism and for selling out to the Albanians, a large minority in the country whose support the party needed to form a coalition, although VMRO-DPMNE had also joined in coalition with the Albanian parties.

To give itself a greater mandate to negotiate a deal with Greece, the Social Democrats accepted the demand of the previous government that any compromise agreement would be followed by a referendum. That's particularly tricky, because Macedonian law requires a 50 percent turnout for a referendum to be considered valid. The country's existing voter register is believed to be widely off the mark. At the moment, it suggests that there are 1.8 million registered voters in a country of just over 2 million inhabitants. The number is impossibly high and is likely due to inaccuracies that have accumulated over the years as people who have died or migrated have remained on the roster. Either way, reaching 900,000 votes in a country that, at most, has about 1.5 million voters will be a challenge.

VMRO-DPMNE has been equivocal about the referendum. Although it opposes the agreement, it publicly favors both EU and NATO membership, and its new party president, Hristijan Mickoski, has neither endorsed the vote nor called for a boycott. It directed each individual to decide "with their conscience" whether to participate. Other opponents have openly urged their supporters to stay away from the polls, which will make reaching the 900,000-vote threshold all the more difficult. Their reasons are eclectic. The most common, advanced by nationalist groups and some diaspora organizations and intellectuals, is the supposed threat to national identity of changing the country's name. Even though the agreement with the Greeks does allow the country to use the adjective "Macedonian" to describe its citizens and language, critics claim that adding the geographical designator "North" in front of "Macedonia" in the name of the country constitutes a real threat.

Others bemoan that the new international license plate abbreviation will no longer be MK or MKD, but NM or NMK. And it will surely be a headache for Macedonia to issue new documents—such as drivers' licenses, stamps, and money—over a five-year period. The public, meanwhile, won't like the ban on an earlier version of the national flag, which was based on the Vergina Sun, a symbol associated with an ancient Macedonian royal dynasty. Although that imagery has not been on the official Macedonian flag since 1995, it remains widely used in protests and can still be found in many public spaces, including on manhole covers.

Beyond these more quotidian concerns, the Macedonian government has also committed itself to review all monuments and buildings that evoke the country's Hellenic heritage, with an eye toward removing them. The review will include many of

the monuments that the previous government erected in the capital, Skopje, and elsewhere around the country, including most prominently a large equestrian statue of a “warrior on a horse,” widely understood to be Alexander the Great.

These monuments have been controversial since their inception, not just for their cost and the corruption surrounding them but also for their nationalist message, dubious aesthetic value, and low quality. Their implicit claim—which is not backed up by any serious historical evidence and was not part of national narratives until a decade or so ago—is that today’s Macedonians are linked to ancient Macedonians like Alexander. That idea has hardened the conflict with Greece. When the Gruevski government lost power, it was assumed that some of these statues—hundreds crowd the center of the city—would be dismantled. However, for the nationalists, such a concession is now unacceptable.

Other opponents reject the agreement not so much for its content as for the very idea that Greece has managed to get its way. As they see it, Greece, a much larger country and a member of NATO and the EU, used its leverage with those institutions to bully Macedonia over the last 27 years. Any compromise would thus be unacceptable. This position found support in a 2011 decision of the International Court of Justice, which ruled that Greece should not have blocked Macedonia from joining NATO under the name “the former Yugoslav Republic of Macedonia.” But it does not resolve the actual conundrum on how to join NATO or the EU.

Finally, opponents on the left and some on the nationalist right oppose the agreement on the grounds that NATO membership is not even desirable for Macedonia and EU membership is not realistic.

It is true that NATO membership might seem to offer few tangible benefits to citizens. For critics, joining the club will come with major costs—including necessary upgrades for the army. It would also involve Macedonia more deeply in the dispute between Russia and the West, an uncomfortable place for a small country in the Balkans. Supporters, meanwhile, emphasize the stabilizing effects of membership and a possible reduction of Russian influence. Either way, membership may well be within reach. NATO invited Macedonia to begin accession procedures on July 12, just weeks after the initial agreement was signed. If it is ratified, Macedonia could join in the coming year. That would require ratification in all NATO member parliaments, which seems fairly likely.

EU membership turns out to be more complicated. The European Commission hoped to start accession talks quickly as a reward to Macedonia. The commission received Greece’s support at an EU summit in late June. But France and the Netherlands objected to beginning talks this year and insisted that Macedonia and Albania both be given June 2019 as prospective start date. The difference is mostly symbolic, because the EU can already begin preparing for what will be a long, complicated procedure. Yet the organization’s failure to offer an immediate start to talks weakened the Macedonian government’s ability to gain domestic support for the deal with Greece. If the referendum were to fail, the prospect of beginning talks next year would be off the table. No wonder that 22 percent of citizens, according to a recent Regional Cooperation Council poll, do not believe that their country will ever join the EU.

What's more, the EU is no longer as attractive as it was 15 years ago, when Macedonia was a front-runner. Well before the global economic and financial crisis, the Greek bailout, Brexit, and the refugee crises, citizens of the Western Balkans widely saw joining the union as a guarantee for prosperity and stability. Today, it is seen somewhat differently. The EU is certainly no longer an automatic economic gold mine, but it is still probably safer to be inside it than outside. Somewhat paradoxically, joining may be way to enhance sovereignty, because it protects from Russian meddling. And so, unlike Serbia, where citizens' interest in EU membership has sharply declined in recent years, it remains strong in Macedonia.

For now, a recent survey suggested that 57 percent of Macedonians do support joining the EU and NATO under the new name. And a slightly lower 49 percent have declared their intent to actually turn out and vote in favor. With most opponents calling for a boycott, it seems clear that the referendum is likely to end with "yes" in the lead, but with turnout below the threshold for the referendum to actually count. If the referendum does end ambiguously, it will be hard to predict the consequences. Formally, the referendum is merely consultative and the parliament will decide what to do independently of the outcome. However, it would need a two-thirds majority to ratify the name changes, which the sitting government lacks. A "yes" vote, even one that doesn't cross the 900,000-vote threshold, might persuade opposition deputies to vote in favor. International pressure will also be key.

If the hurdles in Macedonia are cleared, Greece will then have to ratify the agreement as well, and the current Greek government also lacks a clear mandate for doing so. Its junior coalition partner, the far-right Independent Greek party, rejected the agreement on the grounds that any future name for the country that includes the word "Macedonia" is unacceptable. With parliamentary elections around the corner, it is hard to see that party backing down. Still, the Alexis Tsipras administration is likely to muster enough support from centrist members of parliament to carry the vote. Considering the strong international support for the agreement and the fact that Macedonia will have already done the heavy lifting, it seems likely to pass.

Whatever happens next, it is clear that the June deal is an opportunity to transform the relationship between Macedonia and Greece. Not only was Greek support for Macedonia strong and heartfelt at the June EU summit, as EU officials have noted, the agreement also outlines a whole range of cooperation between the two countries, which suggests that the governments are committed to making the agreement not just a cold peace but rather a starting point for a friendlier future. If that happens, it would be a real turning point in the region, where too often tensions are just tools for political elites who enjoy having nationalist conflicts to distract from the real business of governing.

Correction, Sept. 17, 2018: According to a recent Regional Cooperation Council poll, 22 percent of Macedonians do not believe their country will ever join the EU. A previous version of this article misattributed this poll result.

2^ο Κείμενο

The Name's Macedonia. North Macedonia.

Can the Country Overcome Its Identity Crisis?

By Victor A. Friedman

What's in a name? Enough to hold a referendum on it. Thus, some 1.8 million voters in the Republic of Macedonia were asked on Sunday, September 30, to cast a vote on their country's name. The question on the ballot: "Are you in favor of European Union and NATO membership by accepting the agreement between the Republic of Macedonia and the Republic of Greece?" The accord in question is known as the Prespa Agreement, provisionally signed by the Greek and Macedonian prime ministers earlier this year. In it, Macedonia agrees to change its name to "the Republic of North Macedonia." The change holds the potential to end a decades-long deadlock between the two countries over Macedonia's name, language, and national identity—and also over competing interpretations of history. For Macedonia in particular, the stakes are high: resolving the dispute would allow it to join NATO and, further down the line, smooth the way for its accession to the European Union.

But with more than 97 percent of the votes counted, it looks as if the referendum did little to settle the matter. Roughly 94 percent of the votes were cast in favor of the Prespa Agreement (and thus in support of the name-change), but turnout stood at a dismal 37 percent. As such, the referendum is only consultative, not binding, and the wrangling over the country's future continues.

Since Macedonia seceded peacefully from Yugoslavia in late 1991, a majority of UN members have recognized it under its constitutional name, the Republic of Macedonia, a name largely unchanged since 1944. However, Greece objected to the name, arguing that it implied a territorial claim on its own northern province of Macedonia. The two countries reached an agreement to allow Macedonia to join international organizations using its official UN designation, "The Former Yugoslav Republic of Macedonia." Yet when Macedonia sought to join NATO under that name in 2008, Greece blocked its accession anyway. The International Court of Justice in the Hague ruled that Greece's position breached international law, but Athens did not budge.

In Macedonia, the NATO accession debacle set off a sharp turn to the right, fueling the rise of VMRO-DPMNE, a right-wing nationalist party. VMRO-DPMNE misruled the country until 2015, when opposition politicians revealed the government's wiretapping of 20,000 people, including its own officials. Over the course of several months, Zoran Zaev, then head of the opposition party SDSM, published excerpts from the tapes in a total of 38 press conferences, entitled "The Truth about Macedonia" but popularly known as the Bombi (Bombs). The recordings are on the Web, and they make the Watergate tapes look like polite conversation: they document a breathtaking level of corruption including election fraud, bribery, violations of property law and city planning, misuse of public funds, vengeful destruction of property, judicial corruption, the cover-up of an extra-judicial killing, and conspiracy to commit rape. The Bombi

revelations led to dozens of individual court cases, but the trials have dragged on or stalled.

The Bombi also plunged the country into a political crisis. Popular outrage pushed the VMRO-DPMNE out of government and brought in the SDSM, whose willingness to engage in talks with Greece led to the Prespa Agreement. The VMRO-DPMNE, now the main opposition party, is intent on hobbling its rival and even called for a boycott of the name-change referendum. The poor turnout may reflect the fact that many Macedonians continue to depend on the VMRO-DPMNE's patronage networks for their jobs, allowing the party to intimidate them into staying away from the polls. Because the referendum was nonbinding, the real decisions will be made in parliament, where the SDSM's ruling coalition commands only a slender majority and cannot push the change through on its own. In order to get the required two-thirds majority to enshrine the name change in the constitution, the government will need ten votes from opposition MPs. Some observers speculate that the SDSM will trade a pardon for one of the chief suspects embroiled in the Bombi scandal for the necessary opposition votes. Others have suggested early parliamentary elections in November as a way to break the stalemate.

To understand why the stakes are so high, a bit of linguistic history is in order here. The relationship between Ancient Macedonian and Ancient Greek is uncertain, owing to the paucity of textual evidence. What we refer to today as Modern Macedonian, however, is not a contemporary version of Ancient Macedonian, but an altogether separate South Slavic language whose ancestral speakers arrived in the Balkans from northeastern Europe approximately 1,500 years ago—about ten centuries after Ancient Macedonian had last been spoken in the region. (In a similar fashion, the French speak a Romance language with roots in Latin but call their language français, which is derived from Frank, a Germanic tribal name.)

By the late nineteenth century, Greece, Serbia, and Bulgaria were attempting to expand north, south, and west, respectively, at the expense of the Ottoman Empire. All three claimed the geographic area called Macedonia, and in 1913, Greece succeeded in annexing the southern half of that region. Yet most of the people in the annexed territory spoke Macedonian, not Greek. To solidify its claim over what was now its province, Greece engaged in a systematic campaign to impose its own language at the expense of Macedonian and all other languages spoken there, including Aromanian and Albanian.

This history of aggression is part of what has driven Greek antagonism to assertions of Macedonian national and cultural identity in recent decades: Greek leaders have tended to view any claim to a distinct Macedonian nation with a distinct language as a threat to the territory they gained in 1913—a challenge to the national and territorial integrity of their country. They have therefore argued that the term “Macedonian” can refer only to the southern, Greek-controlled part of the region. Hardliners in the Republic of Macedonia have responded by mirroring this populist and exclusive narrative.

The Prespa Agreement offers a way out of this cycle of recriminations through genuine compromise. First, the Republic of Macedonia indeed only encompasses the northern part of the wider geographic region of Macedonia, as it has been defined for the past two centuries or so. Thus, the name change to “the Republic of North Macedonia” is

geographically appropriate without in any way calling into question Greece's modern-day borders.

Second, both sides agree that Macedonia's official language is "the 'Macedonian language,' as recognized by the Third UN Conference on the Standardization of Geographical Names, held in Athens in 1977." The text produced by the conference in question mentions Macedonian a total of seven times, always as a language with its own Cyrillic alphabet. The Prespa Agreement thus reaffirms that Greece acknowledges Macedonian as a language in its own right.

Third, Article 7, Paragraph 4 of the Prespa Agreement reads: "[Macedonia] notes that its official language, the Macedonian language, is within the group of South Slavic languages. The Parties note that the official language and other attributes of [Macedonia] are not related to the ancient Hellenic civilization, history, culture and heritage of the northern region of [Greece]." This formulation attempts to mollify Greece in its claim that the use of the name "Macedonian" for a modern-day people and language implies descent from the Hellenic culture and language associated with the Ancient Macedonians. In the past, some Macedonian nationalists have dealt with this by claiming that Modern Macedonian really was descended from Ancient Macedonian and was therefore not a Slavic language. This is like saying that French is descended from Frankish, not from Latin. The Prespa Agreement puts an end to this linguistic folly and sets the record straight about the historical roots of Modern Macedonian. At the same time, it acknowledges that the same term—Macedonian—can have different meanings depending on time and place. It suggests, in essence, that there is more than one interpretation of history.

Nationalist voices in Macedonia continue to denounce the name change as an unacceptable concession to Greece and an assault on Macedonian national identity. Yet I have written about the distinctiveness of the Macedonian language and identity for more than 40 years and have at times come under physical attack for my views. I would, in short, not endorse anything that denied Macedonia recognition.

Aside from granting the Macedonian state the legitimacy that most of its neighbors have long enjoyed, there is a strong pragmatic case for laying the dispute to rest: it paves the way for Macedonia's accession to NATO and the EU. As Jess Baily, the U.S. ambassador to Macedonia, puts it, this step will transform Albania, Bulgaria and Greece from "neighbors" into "allies" bound by treaty. NATO membership in particular could also shield Macedonia from future threats to its territorial integrity in a region still rife with ethnic tensions along many borders. The fact that both the right-wing nationalist VMRO-DPMNE and Russia opposed the referendum suggests that it was in Macedonia's best interest to approve it.

A few weeks ago, I was at the market in Struga, a lakeside town in southwestern Macedonia. A couple selling ceramics expressed doubts about whether EU membership would benefit them. After all, they pointed out, joining the EU had often caused prices to rise while salaries stagnated. I answered that being in the EU might not benefit them now but would open up immense opportunities for future generations, including their children. They saw the point—as do many Macedonians.

3^ο Κείμενο

Macedonia's Name Change Wins—But Its Opponents Do Too

Voters overwhelmingly backed the move to change the country's name to the "Republic of North Macedonia"—but the victory was undermined by low turnout.

YASMEEN SERHAN

OCT 1, 2018

In a historic referendum on Sunday, Macedonian voters backed by an overwhelming majority a deal to rename their country the "Republic of North Macedonia." The move came with the promise of ending the country's decades-long dispute with Greece over who gets to claim the name Macedonia, and of unlocking the country's path to European Union and nato membership.

But even with polls projecting a decisive 'yes' victory, it was clear well before the voting closed Sunday night that the deal was in trouble. At 11 a.m., just a few hours into voting, turnout stood at 8 percent. Four hours later, it increased to 22.8 percent—a marked improvement, but still well below the 50 percent turnout needed for the referendum to be considered valid under Macedonian law. By 6:30 p.m., with less than an hour left until the polls closed, only 34.6 percent of voters had turned out to vote. Regardless of the outcome, the referendum was technically already lost.

This hasn't stopped Macedonian Prime Minister Zoran Zaev from declaring victory. Of the 36.9 percent of Macedonians who voted in the referendum, an overwhelming 91.5 percent backed the name-change deal, with just 5.7 percent opposed. "The people made a great choice and said 'Yes' to our future," Zaev said Sunday after the polls closed, adding that the name-change deal would still go before the Macedonian Parliament for approval as planned. If lawmakers fail to approve the agreement, Zaev said, he would call for early elections. "A better deal with Greece will not and cannot exist," he said. "There is no alternative to the EU and nato membership of the country, and there will not be."

Not everyone sees it that way. In the lead-up to the vote, many of the name-change deal's opponents called for Macedonians to boycott the referendum in an effort to undermine the result—a campaign that largely seemed to work. James Ker-Lindsay, a Balkans expert at the London School of Economics, told me that though the vote was nonbinding, its inability to garner enough participation could make it easier for those who are already opposed to the deal to vote against it when it makes its way to parliament. Zaev's ruling Social Democratic Union party doesn't have the two-thirds majority required to ratify the deal on their own, which means they will need the support of lawmakers from the nationalist opposition party, the VMRO-DPMNE. "They'll need 10 VMRO [lawmakers] who are going to break ranks out of 50, so 20 percent," Ker-Lindsay said. "The trouble is finding the MPs who are willing to do that."

It won't be easy to get that many opposition lawmakers to split. VMRO was a vocal opponent of the name-change deal. Though it didn't call for an official boycott of the

vote, urging Macedonians to instead vote “with their conscience,” it has already pointed to the low turnout as proof that the government’s efforts have failed. “The fact is that the agreement with Greece did not receive a green light,” Hristijan Mickovski, the VMRO leader, said Sunday in a statement. “This is a defeat not only for the agreement with Greece, but for the crime of those who are in power.”

But Zaev hasn’t given up yet, nor have the U.S. and European leaders urging Macedonians to back the deal in the first place. Alain Le Roy, a French diplomat and the former EU ambassador to Macedonia, told reporters on Monday that the EU will still actively urge Macedonian lawmakers to accept the deal. Heather Nauert, the State Department spokeswoman, issued a statement saying that the U.S. would do the same.

Zaev pledged to have the name-change deal before the Macedonian Parliament by next week for approval. If the deal is approved in Skopje, it must then be ratified by lawmakers in Athens, where Greek Prime Minister Alexis Tsipras is facing his own political opposition to the deal. In both cases, Ker-Lindsay said, neither side will have the luxury of time.

“A lot is going to depend on what happens in the next few days,” he said. “People will want to do everything in their power to keep this alive ... They’ll want to try and keep this moving, and keep Greece on board. Because if this collapses, we don’t know when there’s going to be an election in Greece, and if the [opposition party] New Democracy win it, they’re bound to kill it. It could very well be that this would be the end of the road.”

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

1^ο Κείμενο

Αξίζει για την Μακεδονία να ενταχθεί στο NATO και στην Ε.Ε ;

Ένα δημοψήφισμα θα μπορούσε να αποφασίσει εάν η χώρα θα αλλάξει το όνομά της για να κερδίσει την ένταξή της. Ωστόσο, αυτά τα έπαθλα έχουν χάσει την αίγλη τους.

Florian Bieber, 13 Σεπτεμβρίου 2018, 14:35

Όταν ο πρωθυπουργός της Ελλάδας και της Δημοκρατίας της Μακεδονίας υπέγραψαν μια συμφωνία, στις 17 Ιουνίου, για να επιλύσουν την μακροχρόνια διαφωνία μεταξύ των δύο χωρών σχετικά με το επίσημο όνομα της Μακεδονίας, έγινε εμφανές ότι ένας μακρύς και «δύσβατος» δρόμος ήταν προ των πυλών. Οι Έλληνες βρίσκουν μη αποδεκτή την χρήση του ονόματος «Δημοκρατία της Μακεδονίας». Θεωρούν πως μ'αυτον τον τρόπο δίνεται η δυνατότητα στο Βαλκανικό κράτος να διεκδικεί δικαιώματα στην περιοχή της Βόρειας Ελλάδας, η οποία επίσης ονομάζεται Μακεδονία. Ακόμα, συνεπάγεται ζήτημα ιδιοκτησίας στην Αρχαία Μακεδονία, την οποία οι Έλληνες ισχυρίζονται ως κομμάτι της πολιτιστικής τους κληρονομιάς. Οι κάτοικοι της γείτονος χώρας χαρακτηρίζουν άδικη την άρνηση των Ελλήνων να μην δεχτούν το όνομα – μία απόρριψη της εθνικής τους ταυτότητας. Τώρα οι δύο πολιτικοί αρχηγοί είναι καλό να επιδιώξουν κατευνασμό στο θέμα της ονομασίας καθώς το μεγαλύτερο εμπόδιο είναι ένα απερχόμενο δημοψήφισμα όσον αφορά το θέμα της Μακεδονίας στις 30 Σεπτεμβρίου.

Η κυβέρνηση ωθεί επιτακτικά τους πολίτες να ψηφίσουν «Ναι» στο ακόλουθο ερώτημα: «Υποστηρίζεται την συμμετοχή στην Ε.Ε και στο NATO, δεχόμενοι την συμφωνία μεταξύ Ελλάδας και Μακεδονίας;». Το γεγονός ότι η ψηφοφορία δεν συμπεριλαμβάνει ακόμα το νέο προτεινόμενο όνομα της χώρας – «Δημοκρατία της Βόρειας Μακεδονίας» - αποκαλύπτει πολλά. Το νέο όνομα της χώρας, το οποίο είναι γνωστό είτε ως «Δημοκρατία της Μακεδονίας» (στο εσωτερικό και στις διμερές σχέσεις των περισσότερων κρατών) είτε ως «Πρώην Γιουγκοσλαβική Δημοκρατία της Μακεδονίας» (στην Ελλάδα και σε διεθνείς οργανισμούς), δεν αποτελεί μυστικό. Το γεγονός ότι το θέμα κρίνεται στην κάλπη, δείχνει πόσο αμφιλεγόμενο είναι το θέμα.

Ακόμη και όταν το δημοψήφισμα δεν εστιάζει στο νέο όνομα, υπογραμμίζει τι διακυβεύεται και γιατί η κυβέρνηση της Μακεδονίας αφιέρωσε σημαντική ενέργεια στην επίλυση της διαμάχης. Χωρίς μία συμφωνία με την Ελλάδα, η Μακεδονία δεν μπορεί να ενταχθεί στο NATO ή στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Ο γείτονάς τους στα Νότια έχει ασκήσει βέτο στην προηγούμενες προσπάθειες. Η Μακεδονία δεν μπόρεσε να ενταχθεί στο NATO την προηγούμενη δεκαετία, όταν για παράδειγμα θα γινόταν μέλη μαζί με την Κροατία και την Αλβανία. Παρόμοια, μαζί με την Κροατία, είχαν προβάδισμα στην ένταξη τους στην Ε.Ε στις αρχές του 2000, αλλά η αίτηση για να γίνουν μέλη έμεινε αδρανής εξαιτίας των Ελληνικών ενστάσεων.

Τα εμπόδια ενθάρρυναν την προηγούμενη Μακεδονική κυβέρνηση, καθοδηγούμενη από τον πρωθυπουργό Νικόλα Γκρουέφσκι και το εθνικιστικό του κόμμα «VMRO-DPMNE», να εγκαταλείψει αποτελεσματικά την Ευρωπαϊκοατλαντική ενσωμάωση στα τέλη του 2000. Αντιθέτως, δεσμεύτηκε με την ακραία εθνικιστική ανακαίνιση της πρωτεύουσας, ολοκληρωμένη με μία απότομη άρνηση της δημοκρατίας και των νόμων, μαζί με μία τεράστια ανοδική τάση της διαφθοράς.

Η τωρινή κυβέρνηση, καθοδηγούμενη από τον πρωθυπουργό Ζόραν Ζάεφ και κυριαρχούμενη από το Σοσιαλδημοκρατικό του κόμμα, ανέλαβε τα ηνία τα τελευταία χρόνια μετά από τεράστιες διαμαρτυρίες, νέες εκλογές, εγκληματικές διαδικασίες και διεθνή παρέμβαση. Αμέσως έγινε αντιληπτό ότι το κλειδί για την μεταμόρφωση της Μακεδονίας θα ήταν η συμμετοχή του στην Ε.Ε και στο ΝΑΤΟ. Η καινούργια κυβέρνηση πίστευε πως η ένταξη σ' αυτούς τους οργανισμούς θα ανανέωνε τις μεταρρυθμιστικές προσπάθειες της χώρας και θα αποκαθιστούσε την εμπιστοσύνη των επενδυτών.

Ωστόσο, η πρόκληση για την κυβέρνηση δεν ήταν μόνο η τομή μιας καλής συμφωνίας με την Ελλάδα, η οποία έχει σημαντικά λιγότερα κίνητρα για συμβιβασμούς απ' ότι η Μακεδονία, αλλά και για να πάρει εγχώρια υποστήριξη. Η πλειοψηφία του κόμματος είναι περιορισμένοι. Εξ' αρχής «κυνηγήθηκε» από το «VMRO-DPMNE» για υποτιθέμενη έλλειψη πατριωτισμού και για ξεπούλημα στους Αλβανούς, αν και το εθνικιστικό κόμμα συνενεσε στον σχηματισμό κυβέρνησης συνασπισμού με τα Αλβανικά κόμματα. Μία μεγάλη μειονότητα στην χώρα υποστήριζε να σχηματίσει το κόμμα έναν συνασπισμό.

Για να δώσουν στον εαυτό του καλύτερο πλεονέκτημα στην διαπραγμάτευση μίας συμφωνίας με την Ελλάδα, οι Σοσιαλδημοκράτες δέχτηκαν την εντολή της προηγούμενης κυβέρνησης, ότι καμία συμβιβαστική συμφωνία δεν θα επακολουθήσει από το δημοψήφισμα. Αυτό είναι ιδιαίτερα δύσκολο, καθώς ο νόμος της Μακεδονίας απαιτεί η συμμετοχή στις κάλπες να σημειώνει 50 τοις εκατο, για να θεωρηθεί έγκυρο ένα δημοψήφισμα. Το υπάρχων εκλογικό μητρώο της χώρας θεωρείται άκυρο. Αυτήν τη στιγμή υποτίθεται ότι υπάρχουν 1,8 εκατομμύρια εγγεγραμμένοι ψηφοφόροι, σε μία χώρα με μόλις 2 εκατομμύρια κατοίκους. Ο αριθμός είναι υψηλός, πιθανόν, εξαιτίας των ανακριβειών που συσσωρεύτηκαν με την πάροδο του χρόνου από ανθρώπους που έχουν πεθάνει ή μεταναστεύσει, οι οποίοι παραμένουν στους εκλογικούς καταλόγους. Απ' την άλλη, να προσκωμήσεις 900 χιλιάδες ψήφους σε μία χώρα, η οποία έχει το πολύ 1,5 εκατομμύρια ψηφοφόρους, αποτελεί πρόκληση.

Το εθνικιστικό κόμμα «VMRO-DPMNE» είναι ασαφές σχετικά με το δημοψήφισμα. Αν και αντιτίθεται στην συμφωνία, είναι δημοσίως υπέρ της συμμετοχής στην Ε.Ε και στο ΝΑΤΟ και ο νέος πρόεδρος του κόμματος Κριστιάν Μικόσκι δεν έχει εγκρίνει ούτε την ψήφο ούτε έχει ζητήσει μποϊκοτάζ. Έχει κατευθύνει τον καθένα ατομικά να ψηφίσει «με την συνείδηση του» αν θα συμμετάσχει. Άλλοι αντίπαλοι έχουν ωθήσει ανοιχτά τους υποστηρικτές τους να απέχουν από τις κάλπες, κάτι το οποίο καθιστά ακόμα πιο δύσκολο το κατόρθωμα των 900 χιλιάδων ψήφων. Οι λόγοι τους είναι ετερόκλητοι. Ο πιο γνωστός, έχοντας την υποστήριξη των εθνικιστικών ομάδων και διάσπορων οργανισμών και διανοητικών, είναι η υποτιθέμενη απειλή της εθνικής ταυτότητας αλλάζοντας το όνομα της χώρας. Ακόμα κι αν η συμφωνία με την Ελλάδα

επιτρέψει στην χώρα να χρησιμοποιήσει το επίθετο «Μακεδονικός» για να προσδιορίσει τους κατοίκους της και την γλώσσα, κριτικοί ισχυρίζονται ότι η προσθήκη του γεωγραφικού προσδιορισμού «Βόρεια» μπροστά από το «Μακεδονία» ως όνομα της χώρας αποτελεί αληθινή απειλή.

Άλλοι παραπονιούνται πως η νέα διεθνής συντόμευση του αριθμού κυκλοφορίας δεν θα είναι πια «MK» ή «MKD», αλλά «NM» ή «NMK». Αυτό σίγουρα θα αποτελέσει πονοκέφαλο για την Μακεδονία στην έκδοση νέων εγγράφων, όπως δίπλωμα οδήγησης, σφραγίδες και χρήμα, για μία πενταετία. Ο λαός, ωστόσο, δεν θα ήθελε την απαγόρευση μίας παλαιότερης εκδοχής της εθνικής σημαίας, η οποία βασίστηκε στον ήλιο της Βεργίνας, ένα σύμβολο συσχετισμένο με μία αρχαία βασιλική δυναστεία της Μακεδονίας. Αν και αυτός ο συμβολισμός δεν είναι η επίσημη σημαία της Μακεδονίας από το 1995, η χρήση της παραμένει ευρεία σε διαδηλώσεις και μπορεί ακόμα να βρεθεί σε δημόσιους χώρους.

Πίσω από αυτές τις πιο καθημερινές ανησυχίες, η Μακεδονική κυβέρνηση διέπραξε μία καταγραφή όλων των μνημείων και κτηρίων, τα οποία θυμίζουν την Ελληνική κληρονομιά της χώρας, με την προοπτική να τα αφαιρέσει. Στην καταγραφή περιλαμβάνονται αρκετά μνημεία, τα οποία ανεγέρθηκαν από την προηγούμενη κυβέρνηση, στην πρωτεύουσα, Σκόπια, και οπουδήποτε αλλού στην χώρα. Συμπεριλαμβάνεται, εμφανώς, το πιο μεγάλο ιππικό άγαλμα ενός στρατιώτη πάνω σε άλογο, ευρέως γνωστός ο Μέγας Αλέξανδρος.

Τα μνημεία αυτά έχουν γίνει αμφιλεγόμενα από την αναστήλωσή τους, όχι μόνο λόγω του κόστους και της διαφθοράς που τα περιβάλει αλλά, επίσης, και για το εθνικιστικό τους μήνυμα, την αμφιλεγόμενη αισθητική αξία και την χαμηλή ποιότητά τους. Ο έμμεσος ισχυρισμός τους – ο οποίος δεν πιστοποιήθηκε από κανένα σοβαρό ιστορικό στοιχείο και δεν ήταν κομμάτι των εθνικών αφηγήσεων εδώ και δεκαετίες – είναι ότι οι Μακεδόνες συνδέονται με τους αρχαίους Μακεδόνες όπως ο Αλέξανδρος. Η ιδέα αυτή σκληραίνει την διαμάχη με την Ελλάδα. Όταν η κυβέρνηση του Γκρουέφσκι αποδυναμώθηκε, διαβεβαίωσε ότι κάποια από τα αγάλματα – εκατοντάδες παραγεμίζουν το κέντρο της πόλης – θα αποξηλωθούν. Ωστόσο, για τους εθνικιστές, μία τέτοια παραχώρηση δεν είναι αποδεκτή.

Άλλοι αντίπαλοι απορρίπτουν την συμφωνία όχι τόσο για το περιεχόμενό της, όσο για την ιδέα ότι η Ελλάδα κατάφερε να περάσει το δικό της. Όπως το βλέπουν, η Ελλάδα, μία μεγαλύτερη χώρα και μέλος του NATO και της Ε.Ε, χρησιμοποίησε το πλεονέκτημα της με εκείνους τους θεσμούς για να εκφοβίζει τα Σκόπια τα τελευταία 27 χρόνια. Συνεπώς, κανένας συμβιβασμός δεν θα είναι αποδεκτός. Η θέση αυτή υποστηρίχθηκε σε μία ετυμηγορία του Διεθνές Δικαστηρίου, η οποία αποφάνθηκε ότι η Ελλάδα δεν έπρεπε να έχει εμποδίσει την Μακεδονία να ενταχθεί στο NATO με την ονομασία «Π.Γ.Δ.Μ». Όμως αυτό δεν λύνει τον πραγματικό γρίφο της ένταξης στο NATO και στην Ε.Ε.

Τελικά, οι αντίπαλοι από την αριστερά και ορισμένοι εθνικιστές δεξιοί απορρίπτουν την συμφωνία με το επιχείρημα ότι η ένταξη στο NATO δεν είναι πια ελκυστική για την Μακεδονία και η ένταξη στην Ε.Ε δεν είναι ρεαλιστική.

Είναι αλήθεια πως, η ένταξη στο NATO φαίνεται να προσφέρει κάποια ξεκάθαρα οφέλη στους πολίτες. Για τους κριτικούς, η ένταξη θα έρθει με τεράστιες θυσίες (οικονομικές επιβαρύνσεις)- όπως η υποχρεωτική αναβάθμιση του στρατού. Επίσης, εμπλέκει την Μακεδονία πιο βαθιά στην διαμάχη με μεταξύ Ρωσίας και Δύσης, μία δύσκολη πολιτική θέση για μία μικρή χώρα στα Βαλκάνια. Οι υποστηρικτές, ωστόσο, τονίζουν τα πλεονεκτήματα σταθερότητας μίας υποτιθέμενης ένταξης και την πιθανή μείωση της Ρωσικής επιρροής. Είτε έτσι είτε αλλιώς, η ένταξη μπορεί να είναι εφικτή. Το NATO προσκάλεσε την Μακεδονία να ξεκινήσει διαδικασίες ένταξης στις 12 Ιουλίου, μερικές εβδομάδες με την υπογραφή της αρχικής συμφωνίας. Εάν αυτό είναι επικυρωμένο, η Μακεδονία θα ενταχθεί την επόμενη χρονιά. Αυτό βέβαια προϋποθέτει επικύρωση απ' όλα τα ενταγμένα κοινοβούλια στο NATO, κάτι το οποίο φαίνεται αρκετά πιθανό.

Η ένταξη στην Ε.Ε τείνει να γίνει ακόμα πιο περίπλοκη. Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή ήλπιζε να ξεκινήσει συνομιλίες ένταξης γρήγορα προς τιμήν της Μακεδονίας. Η επιτροπή έλαβε την υποστήριξη της Ελλάδος σε μία Ευρωπαϊκή Σύνοδο Κορυφής στα τέλη του Ιουνίου. Αλλά η Γαλλία και η Ολλανδία απέρριψαν το ξεκίνημα των συνομιλιών αυτή την χρονιά και επέμεναν να δωθεί ως δυνητική ημερομηνία έναρξης στην Μακεδονία και στην Αλβανία ο Ιούνιος του 2019. Η διαφορά είναι περισσότερο συμβολική, καθώς η Ε.Ε μπορεί να ξεκινήσει ήδη να προετοιμάζεται για μία χρονοβόρα και περίπλοκη διαδικασία. Βέβαια, η αποτυχία του οργανισμού να προσφέρει μία άμεση έναρξη των συνομιλιών αποδυνάμωσε την ικανότητα της Μακεδονικής κυβέρνησης να κερδίσει εγχώρια υποστήριξη στην συμφωνία με την Ελλάδα. Αν το δημοψήφισμα αποτύχει, η προοπτική να ξεκινήσουν συνομιλίες τον επόμενο χρόνο θα είναι εκτός διαπραγματεύσεων. Δεν υπάρχει φόβος ότι 22 τοις εκατό των πολιτών, σύμφωνα με την δημοσκόπηση του Συμβουλίου Περιφερειακής Συνεργασίας, δεν πιστεύουν ότι η χώρα τους θα προσχωρήσει ποτέ στην Ε.Ε.

Η Ε.Ε δεν είναι πια τόσο ποθητή όσο ήταν πριν 15 χρόνια, όταν η Μακεδονία είχε το προβάδισμα. Πριν, λοιπόν, την παγκόσμια οικονομική και χρηματιστηριακή κρίση, την Ελληνική διάσωση, το Brexit και την μεταναστευτική κρίση, οι πολίτες των Δυτικών Βαλκανίων είδαν την ένταξη στην ένωση ως εγγύηση ευημερίας και σταθερότητας. Σήμερα, η κατάσταση είναι κάπως διαφορετική. Η Ε.Ε δεν είναι βέβαια ένα αυτόματο οικονομικό ορυχείο χρυσού, αλλά είναι ακόμα ασφαλέστερο να είσαι μέλος αυτής παρά όχι. Όπως παραδόξως η ένταξη σ' αυτήν βελτιώνει την κρατική κυριαρχία, καθώς την προστατεύει από την Ρωσική εμπλοκή. Έτσι, σε αντίθεση με τη Σερβία, όπου το ενδιαφέρον των πολιτών για ένταξη στην ΕΕ έχει μειωθεί δραματικά τα τελευταία χρόνια, στα Σκόπια παραμένει ισχυρό.

Τώρα, μία πρόσφατη έρευνα δείχνει πως 57 τοις εκατό των Μακεδόνων υποστηρίζουν την ένταξη σε Ε.Ε και NATO με νέα ονομασία. Ελαφρώς λίγο πιο κάτω απ' το 49 τοις εκατό έχουν ξεκαθαρίσει την πρόθεση τους να αλλάξουν ψήφο και να ψηφίσουν υπέρ. Με τους περισσότερους αντιπάλους να καλούν αποχή, φαίνεται καθαρά ότι το δημοψήφισμα θα τελειώσει με το «Ναι» σε κυριαρχία, αλλά με την συμμετοχή κάτω από το όριο για το δημοψήφισμα να μετράει πραγματικά. Εάν το δημοψήφισμα λήξει διαφορούμενα, θα είναι δύσκολο να προβλεπουν οι συνέπειες. Επίσης, το δημοψήφισμα είναι απλώς συμβουλευτικό και το κοινοβούλιο θα αποφασίσει πως θα πράξει ανεξαρτήτως αποτελέσματος. Ωστόσο, απαιτούνται τα 2/3 της πλειοψηφίας για

να επικυρωθεί η αλλαγή ονόματος, κάτι στο οποίο η τωρινή κυβέρνηση δεν ανταπεξέρχεται. Μία θετική ψήφος, ακόμα και αν δεν υπερβαίνει το όριο των 900 χιλιάδων ψήφων, ίσως πείσει τους αντιπροσώπους της αντιπολίτευσης να ψηφίσουν υπερ. Ίσως, η διεθνής πίεση αποδειχθεί κλειδί.

Εάν ξεκαθαριστούν τα εμπόδια για την Μακεδονία, τότε η Ελλάδα θα είναι καλό να επικυρώσει την συμφωνία και η τωρινή Ελληνική κυβέρνηση, επίσης, δεν κατέχει μια τέτοια ξεκάθαρη εντολή για να το κάνει. Ο νέος της σύντροφος στον συνασπισμό, το ακροδεξίο ανεξάρτητο Ελληνικό κόμμα, ακυρώνει την συμφωνία για τον λόγο ότι κανένα όνομα για την χώρα που θα περιλαμβάνει την λέξη «Μακεδονία» δεν είναι αποδεκτό. Με τις βουλευτικές εκλογές να ελοχεύουν, είναι δύσκολο να δει ότι το πολιτικό κόμμα υποχωρεί. Ακόμα, η διακυβέρνηση του Αλέξη Τσίπρα είναι πιθανόν να εκμειεύσει αρκετή υποστήριξη από τα κεντρώα μέλη του κοινοβουλίου για να κερδίσει την ψήφο. Λαμβάνοντας υπόψη την ισχυρή διεθνής υποστήριξη για την συμφωνία και το γεγονός ότι η Μακεδονία έχει κάνει τα πρώτα δύσκολα βήματα, φαίνεται ότι ίσως περάσει.

Οτιδήποτε συμβεί μεταγενέστερα, είναι ευδιάκριτο ότι η συμφωνία του Ιουνίου είναι μία ευκαιρία να μεταμορφωθούν οι σχέσεις μεταξύ Ελλάδας και Μακεδονίας. Όχι μόνο η Ελληνική υποστήριξη για την Μακεδονία ήταν σκληρή και ανυπόκριτη στην Ευρωπαϊκή Σύνοδο Κορυφής τον Ιούνιο, όπως οι Ευρωπαίοι αξιωματούχοι έχουν αναφέρει, αλλά η συμφωνία επιφέρει ένα ολόκληρο φάσμα συνεργασίας μεταξύ των δύο χωρών, η οποία προτείνει ότι οι κυβερνήσεις θα δεσμευτούν να συμφωνήσουν όχι μόνο ως ένδειξη ψυχρής ειρήνης αλλά καλύτερα για ένα νέο ξεκίνημα για φιλικότερο μέλλον. Εάν αυτό συμβεί, θα είναι σίγουρα μια αληθινή αλλαγή σελίδας για την περιοχή, όπου αρκετά συχνές εντάσεις είναι απλώς όργανα της πολιτικής ελίτ, η οποία απολαμβάνει την ύπαρξη εθνικών διαπλικτισμών για να αποσπάσει την προσοχή των πολιτών απ' την πραγματική δουλειά των κυβερνώντων.

Διόρθωση 17 Σεπτεμβρίου 2018: Σύμφωνα με πρόσφατη δημοσκόπηση του Συμβουλίου Περιφερειακής Συνεργασίας, το 22% των Μακεδόνων δεν πιστεύουν ότι η χώρα τους θα προσχωρήσει ποτέ στην ΕΕ. Μια προηγούμενη έκδοση αυτού του άρθρου απέτυχε να αποδώσει αυτό το αποτέλεσμα δημοσκόπησης.

2ο Κείμενο

Το όνομα της Μακεδονίας. Βόρεια Μακεδονία. Μπορεί η χώρα να ξεπεράσει την κρίση της ταυτότητάς της;

Victor A. Friedman

Τι υπάρχει σε ένα όνομα;. Αρκετό να στήσει ένα δημοψήφισμα γύρω απ' αυτό. Μ' αυτόν τον τρόπο, περίπου 1,8 εκατομμύρια ψηφοφόροι στην Δημοκρατία της Μακεδονίας ρωτήθηκαν την Κυριακή στις 30 Σεπτεμβρίου, να ψηφίσουν για το όνομα

της χώρας τους. Η ερώτηση στην κάλπη: «Είστε υπέρ της ένταξης στο NATO και στην Ε.Ε αποδεχόμενοι την συμφωνία μεταξύ της Δημοκρατίας της Μακεδονίας και της Ελληνικής Δημοκρατίας;». Η εν λόγω συμφωνία, γνωστή ως «Συμφωνία των Πρεσπών», υπογράφηκε υπό όρους από τον Έλληνα και Μακεδόνα πρωθυπουργό νωρίτερα αυτή την χρονιά. Σ' αυτήν, η Μακεδονία συμφωνεί να αλλάξει το όνομά της σε «Δημοκρατία της Βόρειας Μακεδονίας». Η αλλαγή αυτή πιθανόν θα βάλει τέλος στην μακροχρόνια αδιέξοδο των δύο χωρών για το όνομα, την γλώσσα και την εθνική ταυτότητα της Μακεδονίας – και επίσης στις ανταγωνιστικές ερμηνείες της ιστορίας. Ειδικά για την Μακεδονία το διακύβευμα είναι τεράστιο: με την λύση της διαφωνίας θα τους επιτραπεί να γίνουν μέλος στο NATO και, αργότερα, θα εξομαλύνει τον τρόπο ένταξης στην Ε.Ε.

Ωστόσο, περισσότερο από το 97 τοις εκατό των ψήφων που μετρήθηκαν, φαίνεται ότι το δημοψήφισμα δεν έκανε τίποτα για να διευθετήσει το θέμα. Σχεδόν το 94 τοις εκατό των ψηφοφόρων τάθηκε υπέρ της Συμφωνίας των Πρεσπών (και μ' αυτόν τον τρόπο υποστηρίζει την αλλαγή ονόματος), αλλά το ποσοστό συμμετοχής κόλλησε στο ζοφερό 37 τοις εκατό. Ως εκ τούτου, το δημοψήφισμα είναι μόνο γνωμοδοτικό, μη δεσμευτικό και η αντιπαράθεση για το μέλλον της χώρας, συνεχίζεται.

Από τότε που η Μακεδονία αποσχίστηκε από την Γιουγκοσλαβία στα τέλη του 1991, η πλειοψηφία των μελών των Ηνωμένων Εθνών τα αναγνώρισαν με το συνταγματικό τους όνομα, «Δημοκρατία της Μακεδονίας», ένα όνομα απαράλλακτο από το 1944. Ωστόσο, η Ελλάδα υπέβαλε ένσταση για την ονομασία, ισχυριζόμενη ότι αυτή συνεπάγεται εδαφικής διεκδίκησης της δικιάς της βόρειας επαρχίας της Μακεδονίας. Οι δύο χώρες έφτασαν σε συμφωνία να επιτρέψουν στην Μακεδονία να συμμετάσχει στους διεθνείς οργανισμούς χρησιμοποιώντας την επίσημη ονομασία των Η.Ε., «Πρώην Γιουγκοσλαβική Δημοκρατία της Μακεδονίας». Ακόμα, όταν η Μακεδονία επιδίωξε να ενταχθεί στο NATO με αυτό το όνομα το 2008, η Ελλάδα, έτσι κι αλλιώς, εμπόδισε της ένταξή τους. Το Διεθνές Συνταγματικό Δικαστήριο της Χάγης έκρινε ότι η θέση της Ελλάδος παραβίασε τον διεθνή νόμο, αλλά η Αθήνα δεν υποχώρησε.

Στην Μακεδονία, το φιάσκο ένταξης στο NATO πυροδότησε μία απότομη αποστροφή στην «Δεξιά», τροφοδοτώντας την άνοδο του «VMRO-DPMNE», ένα δεξιό εθνικιστικό κόμμα. Το «VMRO-DPMNE» διακυβέρνησε με αποτυχία την χώρα μέχρι το 2015, όταν οι βουλευτές της αντιπολίτευσης αποκάλυψαν την τηλεφωνικές συνομιλίες της κυβέρνησης για 20 χιλιάδες πολίτες, συμπεριλαμβανομένων και δικών τους αξιωματούχων. Κατά την διάρκεια πολλών μηνών, ο Ζόραν Ζάεφ, αρχηγός τότε του κόμματος της αντιπολίτευσης, δημοσιοποιούσε αποσπάσματα από τις ηχογραφήσεις σε ένα σύνολο 38 συνεντεύξεων τύπου, με το όνομα «Η αλήθεια για την Μακεδονία», αλλά γνωστή ως «Bombi». Τα βίντεο βρίσκονται στο διαδίκτυο και έκαναν τις ηχογραφήσεις του Γκούτεργκεϊτ να μοιάζουν με πολιτισμένη συζήτηση. Τεκμηριώνουν ένα τρομακτικό επίπεδο διαφθοράς το οποίο συμπεριλαμβάνει εκλογική απάτη, δωροδοκία, παραβίασης της ιδιοκτησίας και του πολεοδομικού σχεδίου, κατάχρηση δημόσιων κεφαλαίων, εκδικητική καταστολή ιδιοκτησίας, δικαστική διαφθορά, την κάλυψη μιας εξωδικαστικής δολοφονίας και συνομωσία για διάπραξη βιασμού. Οι αποκαλύψεις «Bombi» οδήγησαν δεκάδες ατομικές υποθέσεις στο δικαστήριο, αλλά οι δίκες έμειναν ανενεργές ή χρονοτρίβησαν.

Το «Bombi» επίσης βύθισε την χώρα σε πολιτική κρίση. Η λαϊκή οργή έσπρωξε το «VMRO-DPMNE» εκτός κυβέρνησης και την παραχώρησε στο Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα, η προθυμία του οποίου να συνομιλήσει με την Ελλάδα οδήγησε στην «Συμφωνία των Πρεσπών». Το ακροδεξιό κόμμα, η κύρια αντιπολίτευση τώρα, είναι αποφασισμένο να πολεμήσει τον αντίπαλό του και ακόμα κάλεσε σε σαμποτάζ του δημοψηφίσματος για την αλλαγή ονόματος. Η φτωχή συμμετοχή στις κάλπες ίσως έχει επιπτώσεις στο γεγονός πως οι κάτοικοι της χώρας συνεχίζουν να βασίζονται στην στήριξη του εθνικιστικού κόμματος στα δίκτυα εργασίας τους, επιτρέποντας το κόμμα να τους οδηγεί σε αποχή από τις κάλπες. Επειδή το δημοψήφισμα είναι μη δεσμευτικό, η οριστική απόφαση θα παρθεί στο κοινοβούλιο, ο κυβερνητικός συνασπισμός του Σοσιαλδημοκρατικού κόμματος διοικεί μία ανεπαρκής πλειοψηφία και δεν μπορεί να προβεί στην αλλαγή μόνο του. Για να κερδίσει την προαπαιτούμενη πλειοψηφία των 2/3 για να κατοχυρώσει το νέο όνομα στο σύνταγμα, η κυβέρνηση θα χρειαστεί δέκα ψήφους από τους βουλευτές της αντιπολίτευσης. Κάποιοι παρατηρητές εικάζουν ότι το κυβερνών κόμμα θα συμβιβαστεί με έναν από τους ύποπτους πολιτικούς αρχηγούς που εμπλέκονται στο σκάνδαλο «Bombi» για τις απαραίτητες ψήφους. Διάφοροι έχουν προβλέψει πρόωρες βουλευτικές εκλογές τον Νοέμβριο ως λύση του αδιέξοδου.

Για να κατανοήσουμε για ποιο λόγο το διακύβευμα είναι τοόσο υψηλό, υπάρχει κάποια γλωσσική ιστορία στην μέση. Η σχέση μεταξύ Αρχαίων Μακεδονικών και Αρχαίων Ελληνικών είναι αβέβαιη εξαιτίας της ανεπάρκειας κειμενικών αποδείξεων. Σήμερα, όταν κανουμε λόγο στα «Μοντέρνα» Μακεδονικά, δεν είναι μία προσωρινή εκδοχή των Αρχαίων Μακεδονικών, αλλά μία εντελώς ξεχωριστική βορειοσλαβική γλώσσα, της οποίας οι προπατορικοί ομιλιτές έφτασαν στα Βαλκάνια από την βορειοανατολική Ευρώπη περίπου 1.500 χρόνια πριν. Σχεδόν δέκα αιώνες από την τελευταία φορά που είχαν μιληθεί τα Αρχαία Μακεδονικά στην περιοχή. (Με την ίδια λογική, οι Γάλλοι μιλούν μια Ρωμαϊκή γλώσσα με ρίζες από τα Λατινικά αλλά την αποκαλούν «français», η οποία προέρχεται από τους Φράγκους, μια γερμανική φυλετική ονομασία.)

Στα τέλη του 19ου αιώνα, Ελλάδα, Σερβία και Βουλγαρία προσπαθούσαν να επεκταθούν βόρεια, νότια και δυτικά, αντίστοιχα, εις βάρος της Οθωμανικής αυτοκρατορίας. Όλοι τους διεκδικούσαν την γεωγραφική περιοχή της Μακεδονίας. Το 1913 η Ελλάδα κατάφερε να προσαρτήσει στα εδάφη της το βόρειο μισό της περιοχής αυτής. Ακόμα, οι περισσότεροι κάτοικοι της προσαρτημένης περιοχής μιλούσαν Μακεδονικά, όχι Ελληνικά. Για να εδραιώσει την διεκδίκηση της για αυτό που ήταν τώρα η επαρχία της, η Ελλάδα ασχολήθηκε με μία συστηματική «εκστρατεία» για να επιβάλλει την δικιά της γλώσσα εις βάρος των Μακεδονικών και όλων των άλλων ομιλούμενων γλωσσών εκεί, συμπεριλαμβανομένου των Αλβανικών και των Αρωμαϊκά.

Η ιστορία αυτή της εχθρότητας είναι ένα μέρος από το τι έχει οδηγήσει τον Ελληνικό ανταγωνισμό σε διεκδικήσεις της Μακεδονικής εθνικής και πολιτισμικής ταυτότητας τις τελευταίες δεκαετίες: Οι Έλληνες πολιτικοί αρχηγοί είχαν την τάση να βλέπουν κάθε διεκδίκηση ενός ξεχωριστού Μακεδονικού έθνους με ξεχωριστή γλώσσα ως μία απειλή για την περιοχή που κέρδισαν το 1913- μια πρόκληση στην εθνική και εδαφική ακεραιότητα της χώρας τους. Έχουν συμφωνήσει, ωστόσο, ότι ο όρος «Μακεδονικός» μπορεί να αναφέρεται μόνο στο Νότο, Ελληνικό ελεγχόμενο μέρος της περιοχής. Οι

σκληροπυρινικοί στην «Δημοκρατία της Μακεδονίας» απάντησαν αντανakλώντας αυτές τις λαϊκιστικές και αποκλειστικές αφηγήσεις.

Η Συμφωνία των Πρεσπών προσφέρει μια διέξοδο απ' αυτόν τον κύκλο αλληλοκατηγοριών μέσω γνήσιου συμβιβασμού. Πρώτον, η Δημοκρατία της Μακεδονίας πράγματι περιλαμβάνει μόνο το βόρειο μέρος της ευρύτερης γεωγραφικής περιοχής της Μακεδονίας, όπως είχε οριστεί περίπου πριν από δύο αιώνες. Μ' αυτόν τον τρόπο η αλλαγή ονόματος σε «Δημοκρατία της Βόρειας Μακεδονίας» είναι γεωγραφικά αποδεκτή χωρίς να αμφισβητούνται τα σημερινά Ελληνικά σύνορα.

Δεύτερον, οι δύο πλευρές συμφωνούν ότι η επίσημη γλώσσα της Μακεδονίας είναι «η Μακεδονική γλώσσα», όπως αναγνωρίστηκε από την τρίτη σύνοδο των Η.Ε για την επικύρωση των γεωγραφικών ονομάτων, που πραγματοποιήθηκε στην Αθήνα το 1977. Το κείμενο που συντάχθηκε απ' την εν λόγω διάσκεψη αναφέρει τα Μακεδονικά επτά φορές, πάντα ως μία γλώσσα με το δικό της Κυριλλικό αλφάβητο. Η Συμφωνία των Πρεσπών, μ' αυτόν τον τρόπο επιβεβαιώνει ξανά ότι η Ελλάδα αναγνωρίζει τα «Μακεδονικά» ως αυτόνομη γλώσσα.

Τρίτον, στο Άρθρο 7, Παράγραφο 4 στην Συμφωνία των Πρεσπών γράφει: «Η Μακεδονία σημειώνει ότι επίσημη της γλώσσα, η «Μακεδονική» γλώσσα, συγκαταλέγεται στην ομάδα των Νοτιοσλαβικών γλωσσών. Τα πολιτικά κόμματα αναφέρουν ότι η επίσημη γλώσσα και διάφορα χαρακτηριστικά τους δεν έχουν την παραμικρή σχέση με τον Αρχαίο Ελληνικό πολιτισμό, την ιστορία, την παράδοση και την κληρονομιά της βόρειας Ελληνικής περιοχής. Αυτός ο σχηματισμός προσπαθεί να κατευνάσει τους ελληνικούς ισχυρισμούς ότι η χρήση του ονόματος «Μακεδονικός» για τους σύγχρονους ανθρώπους και την γλώσσα συνεπάγεται καταγωγή από την Ελληνική παράδοση και γλώσσα συνδεδεμένη με τους Αρχαίους Μακεδόνες. Στο παρελθόν, κάποιοι μακεδόνες εθνικιστές ασχολήθηκαν με αυτό, ισχυριζόμενοι ότι οι σύγχρονοι «Μακεδόνες» καταγόταν πραγματικά από τους αρχαίους «Μακεδόνες» και επομένως δεν ήταν μία Σλαβική γλώσσα. Αυτό είναι σαν να λέμε ότι οι Γάλλοι κατάγονται από τους Φράγκους και όχι από τους Λατίνους. Η Συμφωνία των Πρεσπών δίνει ένα τέλος σ' αυτήν την γλωσσική παράνοια και ορίζει την καταγραφή σχετικά με τις ιστορικές ρίζες των σύγχρονων «Μακεδόνων». Την ίδια στιγμή, γνωστοποιείται ότι ο ίδιος όρος – «Μακεδονικός» - μπορεί να έχει διαφορετικές σημασίες εξαρτώμενες από τον χρόνο και το μέρος. Υποδηλώνει, στην ουσία, ότι υπάρχουν διάφορες ερμηνείες της ιστορίας.

Οι εθνικιστικές φωνές στην Μακεδονία συνεχίζουν να καταδικάζουν την αλλαγή ονόματος ως μία μη αποδεκτή παραχώρηση στην Ελλάδα και ως μία επίθεση στην εθνική «Μακεδονική» ταυτότητα. Έχω γράψει για την μοναδικότητα της «Μακεδονικής» γλώσσας και ταυτότητας για περισσότερο από 40 χρόνια και κατα καιρούς έχω δεχτεί σωματική επίθεση για τις απόψεις μου. Εν ολίγοις, δεν θα εγκρίνω τίποτα το οποίο αρνείται την αναγνώριση της Μακεδονίας.

Εκτός από την επιχορήγησης της «Μακεδονικής» πολιτείας, η νομιμότητα την οποία οι περισσότεροι από τους γείτονες έχουν ευχαριστηθεί αρκετά, υπάρχει μια πραγματική περίπτωση που αφήνει την διαμάχη να κατευνάσει: ανοίγει τον δρόμο για την ένταξη των Σκοπίων στο ΝΑΤΟ και στην Ε.Ε. Όπως υπολογίζει ο πρέσβης των Η.Π.Α στα

Σκόπια, Τζες Μπέιλι, αυτό το βήμα θα μεταμορφώσει την Αλβανία, την Βουλγαρία και την Ελλάδα από «γείτονες» σε «συμμάχους» δεσμευμένους από μία συμφωνία. Η συμμετοχή στο ΝΑΤΟ θα μπορέσει, επίσης, να προστατέψει την Μακεδονία από μελλοντικές απειλές για την εδαφική τους ακεραιότητα, σε μία περιοχή που brίθει από εθνικές εντάσεις κατα μήκος πολλών εθνικών συνόρων. Το γεγονός ότι και το ακροδεξιό κόμμα «VMRO-DPMNE» και η Ρωσσία αντιτίθενται στο δημοψήφισμα υποδεικνύει ότι ήταν προς το καλύτερο συμφέρον της Μακεδονίας να την εγκρίνει.

Μερικές βδομάδες πριν, ήμουν σε ένα μαγαζί στην Στρούγκα, μία πόλη δίπλα στην λίμνη νοτιοδυτικά της Μακεδονίας. Ένα ζευγάρι πουλώντας κεραμικά προϊόντα εξέφρασε αμφιβολίες εάν η ένταξη στην Ε.Ε θα μπορούσε να τους οφελήσει. Σημείωσαν ότι η ένταξη στην Ε.Ε συχνά έχει επιφέρει άνοδο των τιμών ενώ οι μισθοί παγώνουν. Τους απάντησα ότι η ένταξη ίσως να μην τους βοηθήσει τώρα αλλά θα μπορέσει να δώσει τεράστιες ευκαιρίες στις μελλοντικές γενιές, μαζί και στα παιδιά τους. Εξέτασαν αυτή την προοπτική όπως και αρκετοί άλλοι πολίτες.

3^ο Κείμενο

Η αλλαγή του ονόματος της Μακεδονίας κερδίζει- αλλά και οι αντίπαλοί του, επίσης.

Οι ψηφοφόροι υποστήριξαν σαρωτικά την κίνηση να αλλάξει το όνομα της χώρας σε «Δημοκρατία της Βόρειας Μακεδονίας», αλλά η νίκη υπονομεύτηκε απ' την χαμηλή συμμετοχή στις κάλπες.

YASMEEN SERHAN

1 Οκτωβρίου 2018

Στο ιστορικό δημοψήφισμα της Κυριακής, οι Μακεδόνες ψηφοφόροι υποστήριξαν, με συντριπτική πλειοψηφία, μία συμφωνία να μετονομάσουν την χώρα τους σε «Δημοκρατία της Βόρειας Μακεδονίας». Η κίνηση ήρθε με την υπόσχεση να δώσει τέλος στην μακροχρόνια διαμάχη της χώρας με την Ελλάδα για το ποιος διεκδικεί το όνομα «Μακεδονία» και να ξεκλειδώσει το μονοπάτι της χώρας για την ένταξη στην Ε.Ε και στο ΝΑΤΟ.

Αλλά ακόμα και με τις κάλπες να προβλέπουν μία αποφασιστική νίκη του «Ναι», ήταν ξεκάθαρο πολύ πριν το τέλος της ψηφοφορίας το βράδυ της Κυριακής ότι η συμφωνία ήταν σε κίνδυνο. Στις 11 το πρωί, λίγες μόνο ώρες αφού ξεκίνησε η ψηφοφορία, η συμμετοχή έμεινε στο 8 τοις εκατό. Τέσσερις ώρες μετά, αυξήθηκε στο 22,8 τοις εκατό – μία αξιοσημείωτη βελτίωση, αλλά ήταν ακόμα κάτω απ' το 50 τοις εκατό η απαιτούμενη συμμετοχή για να θεωρηθεί έγκυρο το δημοψήφισμα σύμφωνα με την νομοθεσία της Μακεδονίας. Στις 6:30 το απόγευμα, με λιγότερο από μία ώρα να απομένει για να κλείσουν οι κάλπες, μόνο το 34,6 τοις εκατό είχε ψηφίσει. Ανεξάρτητα απ' το αποτέλεσμα, το δημοψήφισμα διεξοδικά ήταν χαμένο.

Αυτό δεν έχει σταματήσει τον πρωθυπουργό Ζόραν Ζάεφ απ' το να ξεκαθαρίσει την νίκη. Από το 36,9 τοις εκατό των Μακεδόνων που ψήφισαν στο δημοψήφισμα, το συντριπτικό 91,5 τοις εκατό υποστήριξε την συμφωνία για την αλλαγή ονόματος, με μόλις το 5,7 τοις εκατό να είναι αντίθετο. «Οι πολίτες έκαναν σπουδαία επιλογή και είπαν «Ναι» στο μέλλον μας», είπε ο Ζάεφ μετά το κλείσιμο των καλπών την Κυριακή, προσθέτοντας ότι η συμφωνία θα τεθεί ακόμα πιο γρήγορα απ' ότι υπολογιζόταν στο κοινοβούλιο όπως είχε προγραμματιστεί. Εάν οι νομοθέτες αποτύχουν να εγκρίνουν την συμφωνία, θα καλέσει πρόωρες εκλογές, είπε ο Ζάεφ. «Καλύτερη συμφωνία με την Ελλάδα δεν θα υπάρξει και δεν θα μπορέσει να υπάρξει», είπε ο ίδιος. «Δεν υπάρχουν εναλλακτικές λύσεις για την ένταξη της χώρας μας στην Ε.Ε και στο ΝΑΤΟ και δεν θα υπάρξουν.»

Δεν έχουν όμως όλοι την ίδια οπτική. Στην προεκλογική περίοδο, αρκετοί που εναντιώνονταν στην συμφωνία καλούσαν τους Μακεδόνες να σαμποτάρουν το δημοψήφισμα σε μία προσπάθεια να υπονομεύσουν το αποτέλεσμα – η καμπάνια φάνηκε να είχε μεγάλη απήχηση. Ο Τζέιμς Κερ-Λίντσεϊ, ειδικός στα Βαλκανικά ζητήματα απ' την Σχολή Οικονομικών στο Λονδίνο, είπε πως παρ' όλο που η ψήφος δεν ήταν δεσμευτική, η ανικανότητά της να κερδίσει αρκετή συμμετοχή, θα μπορούσε να κάνει ευκολότερο για εκείνους που μάχονται την συμφωνία να ψηφίσουν εναντίον της όταν αυτή κατατεθεί στο κοινοβούλιο. Το κυβερνών Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα του Ζάεφ δεν έχει την πλειοψηφία των δύο τρίτων που απαιτείται για να επικυρωθεί η συμφωνία, κάτι το οποίο σημαίνει πως έχουν ανάγκη την στήριξη του εθνικιστικού κόμματος της αντιπολίτευσης, το VMRO-DPMNE. «Θα χρειαστούν 10 βουλευτές που πρόκειται να σπάσουν τις τάξεις των 50, δηλαδή 20 τοις εκατό.», λέει ο Τζέιμς Κερ-Λίντσεϊ. «Το πρόβλημα επηρεάζει τους βουλευτές που προθυμοποιούνται να το κάνουν.»

Δεν θα είναι εύκολο να χωριστούν πολλοί βουλευτές της αντιπολίτευσης. Παρ' όλα αυτά, δεν καλεί τους ψηφοφόρους σε επίσημο σαμποτάζ της ψήφου, ωθώντας τους Μακεδόνες να ψηφίσουν «με την συνείδησή τους», αυτό έχει ήδη επισημάνει την χαμηλή συμμετοχή ως απόδειξη των άκαρπων προσπαθειών της κυβέρνησης. «Είναι αλήθεια ότι η συμφωνία με την Ελλάδα δεν έλαβε το πράσινο φως», ανέφερε την Κυριακή ο αρχηγός του VMRO Κριστιάν Μικόσκι στις δηλώσεις του. «Αυτή είναι μία αποτυχία όχι μόνο για την συμφωνία με την Ελλάδα, αλλά και για το έγκλημα αυτών που κυβερνούν.»

Ωστόσο ο Ζάεφ δεν έχει «παραδωθεί» ακόμα, ούτε έχει την πίεση των Ευρωπαϊών πολιτικών αρχηγών και των Η.Π.Α να υποστηρίζουν οι Μακεδόνες την συμφωνία. Ο Άλεν Λε Ρουά, ένας Γάλλος διπλωμάτης και Πρέσβης της Ε.Ε στα Σκόπια, είπε στους δημοσιογράφους την Δευτέρα ότι η Ε.Ε ακόμα πιέζει ενεργά τους βουλευτές να αποδεχτούν την συμφωνία. Ο Γουέδερ Νάουερτ, ο εκπρόσωπος του Υπουργείου Εξωτερικών των Η.Π.Α, ανακοίνωσε λέγοντας πως η Η.Π.Α θα πράξουν ομοίως.

Ο Ζάεφ δεσμεύτηκε να έχει καταθέσει την συμφωνία περί αλλαγής ονομασίας για έγκριση πριν απ' το Κοινοβούλιο την επόμενη βδομάδα. Εάν η συμφωνία εγκριθεί στα Σκόπια, πρέπει τότε να επικυρωθεί απ' την Αθήνα, όπου ο Έλληνας Πρωθυπουργός Αλέξης Τσίπρας αντιμετωπίζει την δικία του πολιτική αντιπαλότητα

για την συμφωνία. Στην περίπτωση αυτή, καμία πλευρά δεν έχει την πολυτέλεια του χρόνου, είπε ο Κερ Λιντσέι.

«Πολλά θα εξαρτηθούν από το τι θα συμβεί τις επόμενες ημέρες», είπε. «Οι άνθρωποι θα θέλουν να κάνουν ό, τι είναι στη διάθεσή τους για να κρατήσουν αυτό ζωντανό ... Θα θέλουν να προσπαθήσουν να κρατήσουν αυτό το κίνημα και να κρατήσουν την Ελλάδα σε δράση. Επειδή αν καταρρεύσει αυτό, δεν ξέρουμε πότε θα υπάρξουν εκλογές στην Ελλάδα, και αν το κερδίσει η (κόμμα αντιπολίτευσης) Νέα Δημοκρατία, είναι υποχρεωμένοι να την σκοτώσουν. Θα μπορούσε ήταν το τέλος του δρόμου.»

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΣ

1^ο Κείμενο

Το πρώτο άρθρο της πτυχιακής μου εργασίας με αναφέρεται, όπως και τα δύο επόμενα, σε ένα ζήτημα που ταλανίζει ήδη εδώ και αρκετά χρόνια την Ελλάδα και θέτει σε κίνδυνο την ακεραιότητα της χώρας, το «Σκοπιανό». Αναλύει διάφορες παραμέτρους του συγκεκριμένου ζητήματος και διερωτά αν όντως είναι θετικό για την γείτονα χώρα να ενταχθεί στο NATO και στην E.E.

Μέσω μίας συμφωνίας αλλαγής ονόματος, η λεγόμενη των «Πρεσπών», υπογεγραμμένη από τους πρωθυπουργούς των δύο χωρών, δόθηκε ένα υποτιθέμενο τέλος σ' αυτό το μείζον ζήτημα. Βέβαια, ο ελληνικός λαός εκφράζει με έντονο τρόπο την δυσαρέσκια του για την μετονομασία των «Σκοπίων» σε «Δημοκρατία της Μακεδονίας». Ισχυρίζονται, δικαίως, πως το όνομα αυτό αμφισβητεί τον ελληνικό πολιτισμό και διαγράφει τον αρχαίο ελληνικό Μακεδονικό πολιτισμό από την ιστορία του Ελληνισμού και της Αρχαίας Ελλάδας.

Φυσικά, αυτό που έχει μεγαλύτερο ενδιαφέρον είναι το εκρεμμές δημοψήφισμα στα «Σκόπια» που θα καθορίσει εάν οι πολίτες επιθυμούν την ένταξη του δημιουργημένου κρατιδίου τους στην E.E και στο NATO. Η σοσιολδημοκρατική κυβέρνηση της γείτονος χώρας ωθεί τους πολίτες να εκφραστούν θετικά ως προ την ένταξη. Γνωρίζει καλά πως χωρίς αυτή την απαιτούμενη έκβαση του δημοψηφίσματός, η χώρα της θα αδυνατεί να γίνει νέο μέλος της E.E. Μία αξιοσημείωτη παρατήρηση είναι πως στην ψηφοφορία δεν αναφέρεται με σαφήνεια το νέο προτεινόμενο όνομα, κάτι το οποίο θέτει πολλά αναπάντητα ερωτήματα.

Η κυβέρνηση του Ζόραν Ζάεφ από την στιγμή που ανέλαβε τα ηνία της χώρας, εκθρονίζοντας το ακροδεξίο πολιτικό κόμμα «VMRO» από την ηγεσία της χώρας, αντιλήφθηκε πως για να κερδίσει την εύνοια και εμπιστοσύνη των επενδυτών, πρέπει πάση θυσία να γίνουν τα «Σκόπια» μέλος και του NATO και της E.E. Αυτό το όραμα όμως από την στιγμή που εξαρτάται από το δημοψήφισμα δεν είναι απόλυτα εφικτό. Το γεγονός πως για να είναι έγκυρο το δημοψήφισμα απαιτείται αυστηρά συγκεκριμένο ποσοστό συμμετοχής ψηφοφόρων, αμφισβητεί το θετικό του αποτέλεσμα. Η ανακρίβεια των εκλογικών καταλόγων με την ασαφή και πρόχειρη καταγραφή ψηφοφόρων αποτελεί άλλο ένα εμπόδιο στον γολγοθά της κυβέρνησης.

Ένα επιπλέον εμπόδιο στις κυβερνητικές προσπάθειες για τον εκσυγχρονισμό της χώρας είναι η αρνητική στάση, για το επίτευγμα αυτό, της αντιπολίτευση αλλά και διάφορων άλλων πολιτικών αντιπάλων, καθώς κατακρίνουν στον μέγιστο βαθμό την

διεξαγωγή του δημοψηφίσματος και ωθούν επιτακτικά τους ψηφοφόρους είτε να ψηφίσουν αρνητικά ή ακόμα και να απέχουν από την κάλπη, σαμποτάροντας έτσι την διεξαγωγή του. Υποστηρίζουν πως μία τέτοια αλλαγή του ονόματος του κρατιδίου τους θα λειτουργήσει ως απειλή για την εθνική τους ταυτότητα αλλά και για τα σύνορά τους. Στην συνέχεια αναφέρουν τα γραφειοκρατικά προβλήματα που ίσως επακολουθήσουν. Αλλαγές σε δημόσια έγγραφα, εκ νέου τύπωση χρήματος και νέες ταυτότητες πολιτών θα ταλαιπωρήσουν όχι μόνο τους πολίτες αλλά και τις δημόσιες αρχές και υπηρεσίες. Η κατάργηση, ακόμα, της παλαιάς εθνικής σημαίας με τον ήλιο που παραπέμπει στην Βεργίνα αλλά και η αλλαγή των πινακίδων στα αυτοκίνητα είναι κάτι που θα προσθέσει επιπλέον προβλήματα στην καθημερινότητά τους.

Από την στιγμή που εκλεγμένη κυβέρνηση άρχισε να εξουσιάζει προχώρησε στην καταγραφή μνημείων και αξιοθέατων που θύμιζαν και αποδείκνυαν την **ελληνική** κληρονομιά του κράτους. Το επόμενο στάδιο θα ήταν η αφαίρεση αυτών, όμως αρκετά από αυτά αναστηλώθηκαν από την προηγούμενη κυβέρνηση και οι εθνικιστές αντιστέκονται σ' αυτήν την ενέργεια. Τα μνημεία αυτά έχουν γίνει αμφιλεγόμενα από την αναστήλωσή τους, όχι μόνο λόγω του κόστους και της διαφθοράς που τα περιβάλλει αλλά, επίσης, και για το εθνικιστικό τους μήνυμα, την αμφιλεγόμενη αισθητική αξία και την χαμηλή ποιότητά τους. Η ύπαρξη τους, επίσης, δίνει την ψευδαίσθηση πως οι Σκοπιανοί συνδέονται με τους αυθεντικούς Έλληνες Μακεδόνες, κάτι το οποίο δεν υφίστανται ιστορικά αποδεδειγμένα.

Άλλοι πολιτικοί αντίπαλοι δηλώνουν πως η Ελλάδα ως ενεργό μέλος του NATO και της Ε.Ε και όντας μεγαλύτερη χώρα, εκφόβιζε το κρατίδιο των Σκοπίων χρησιμοποιώντας αυτά τα πλεονεκτήματά της. Δεν ήταν λίγες οι φορές που οι τότε ελληνικές κυβερνήσεις εύλογα ασκούσαν βέτο στις προσπάθειες ένταξης τους στην ευρωπαϊκή «συμμαχία». Σ' αυτό έρχεται να προστεθεί η αντίληψη πως η ένταξη σε NATO και Ε.Ε δεν είναι πια δελεαστική για τους κατοίκους της γείτονος χώρας. Μελετητές και εμπειρογνώμονες εξετάζουν πως το επίτευγμα της ένταξης θα επιφέρει τεράστιες οικονομικές επιβαρύνσεις στο κρατικό προϋπολογισμό. Μία από τις πολλές είναι η υποχρεωτική αναβάθμιση του ανύπαρκτου ως τώρα στρατιωτικού εξοπλισμού.

Σοβαρό θέμα για την σκοπιανή κυβέρνηση θα είναι η αναμενόμενη δυσανασχέτηση της Ρωσίας σε περίπτωση που βαδίζει στο πλευρό του NATO. Η διαμάχη Ρωσίας-Δύσης θα αναζοπωρωθεί και στο επίκεντρο θα βρίσκεται το κρατίδιο των Σκοπίων. Βέβαια, ο αντίλογος θεωρεί πως η συμπόρευση με NATO και Ε.Ε θα σταθεροποιήσει το πολιτικό σκηνικό της χώρας και θα μειώσει την Ρωσική επιρροή στην ευρύτερη περιοχή. Το NATO πιέζει τα Σκόπια να εντείνουν τις διαδικασίες ένταξης ώστε αυτή να επιτευχθεί τον επόμενο χρόνο. Εκ των πραγμάτων αυτό φαντάζει εξαιρετικά δύσκολο καθώς η ένταξη πρέπει να επικυρωθεί και από τα υπόλοιπα ενταγμένα κοινοβούλια στο NATO. Η Ε.Ε συμμετοχή αντιμετωπίζει τον δικό της γολγοθά καθώς η ευρωπαϊκή επιτροπή υποστήριξε την σωστή στάση της Ελλάδας, ενώ η Γαλλία και η Ολλανδία απέρριψαν το ξεκίνημα των συνομιλιών αυτή την χρονιά. Η έκβαση αυτή μείωσε την εγχώρια υποστήριξη της σκοπιανής κυβέρνησης στην συμφωνία με την Ελλάδα.

Η εξωτερική εικόνα που προβάλλει η Ε.Ε είναι εξίσου συνδεδεμένη με την παρούσα κατάσταση. Τα τραγικά της λάθη όσον αφορά την οικονομική υποστήριξη χωρών όπως η Ελλάδα, τα πολιτικά ζητήματα σαν το Brexit, μείωσαν την δημοτικότητά της και την

έκαναν λιγότερο ποθητή σε νέα μέλη. Παρ' όλα αυτά, η ένταξη σ' αυτήν εκτός από την αίγλη που προσφέρει προστατεύει την χώρα από την ρωσική απειλή, η οποία παραμονεύει.

Μία πρόσφατη έρευνα έδειξε ότι το ποσοστό των πολιτών που επιθυμεί να γίνει μέλος της έχει αυξηθεί. Η αποχή των κυβερνητικών αντιπάλων από την ψηφοφορία μας οδηγεί στο συμπέρασμα πως το δημοψήφισμα ίσως λήξει υπέρ του «ΝΑΙ». Βέβαια μην ξεχάσουμε να αναφέρουμε πως το αποτέλεσμα δεν είναι τόσο δεσμευτικό αλλά πιο πολύ συμβουλευτικό. Η τελική απόφαση θα παρθεί στον κοινοβούλιο όπου και εκεί απαιτούνται τα 2/3 της πλειοψηφίας για να επικυρωθεί η αλλαγή ονόματος, κάτι στο οποίο η τωρινή κυβέρνηση δεν ανταπεξέρχεται. Οι ίδιοι κανόνες ισχύουν και στην Ελληνική Βουλή όπου και εκεί η κατοχύρωση της πλειοψηφίας κρέμεται από λεπτό σχοινί.

Στο μεταφραστικό τομέα, το πρωτότυπο κείμενο, αποτελεί διαδικτυακό άρθρο πολιτικού περιεχομένου. Είναι γραμμένο σε απλή αγγλική γλώσσα επίσημου ύφους και δεν παρουσιάζει ιδιαίτερα προβλήματα. Η μεταφραστική διαδικασία που ακολουθήθηκε είναι η εξής: Αρχικά προβήκαμε σε ανάγνωση του κείμενου προέλευσης και πλήρη κατανόηση του νοήματος. Έπειτα προχωρήσαμε σε κατάτμηση του κειμένου σε περιόδους, άλλοτε προτάσεις άλλοτε σε παραγράφους και εργασία πάνω σε αυτές. Η μετάφραση που πραγματοποιήθηκε δεν έγινε ούτε κατά λέξη ούτε ελεύθερη αλλά μια που προσπάθησε να μείνει όσο το δυνατόν πιο κοντά νοηματικά στο πρωτότυπο, ενώ παράλληλα υπακούει στους κανόνες τις ελληνικής γλώσσας και σύνταξης.

Κατά την μεταφραστική διαδικασία, ξεκινώντας από τον τίτλο βλέπουμε πως η αγγλική διαφέρει από την ελληνική στην κεφαλαιοποίηση. Κάθε λέξη του τίτλου βλέπουμε ότι ξεκινάει με κεφαλαίο «For Macedonia, Is Joining NATO and the EU Worth the Trouble?», πράγμα που στην ελληνική δεν συμβαίνει, επομένως στη μετάφραση το ελληνικό θα περαστεί ως «Αξίζει για τα Σκόπια να ενταχθούν στο ΝΑΤΟ και στην Ε.Ε;». Η επιλογή του τίτλου φαίνεται εκ πρώτης όψεως μια απλή μετάφραση του πρωτοτύπου, πράγμα που δεν ισχύει, καθώς ο τίτλος αυτός μεταφέρει το νόημα του κειμένου αλλά και το πόρισμα του.

Έπειτα το κείμενο σαν σύνολο δεν παρουσιάζει κάποια δυσκολία, αφού προχωρά στην χρήση απλού αλλά επισήμου λεξιλογίου εύκολο στην κατανόηση. Βλέπουμε την ύπαρξη αγγλικών ονομάτων «Zoran Zaev, Alexis Tsipras κ.α.» τα οποία μεταγράφηκαν στην ελληνική αφού τα ελληνικά τους ισοδύναμα υφίστανται και είναι δόκιμα στο λόγο ως «Ζόραν Ζάεφ, Αλέξης Τσίπρας κ.α.».

Τέλος, παρατηρείται συχνά η εσφαλμένη χρήση του όρου στην αγγλική «Macedonia» για να περιγράψει είτε το όνομα του κρατιδίου των Σκοπίων είτε ακόμα με χρήση σαν επιθετικού προσδιορισμού «Macedonian» σε διάφορα ουσιαστικά «Macedonian prime minister». Κάτι τέτοιο είναι το λιγότερο κατακριτέο καθώς αμφισβητεί τα ιστορικά γεγονότα και στοιχεία που αποδεικνύουν πως το κρατίδιο των Σκοπίων δεν έχει καμία απολύτως συγγένεια με τον ένδοξο Ελληνικό Πολιτισμό του οποίου αναπόσπαστο κομμάτι ήταν, είναι και θα συνεχίζει να είναι η Αυτοκρατορία της Μακεδονίας του Φιλίππου και αργότερα του Μεγάλου Αλεξάνδρου. Βέβαια όλο αυτό γίνεται σκόπιμα

καθώς το κείμενο δημοσιεύτηκε πριν την υπογραφή της «Συμφωνίας των Πρεσπών», μίας συμφωνίας αβάσιμης.

2ο Κείμενο

Το δεύτερο άρθρο της πτυχιάκης αναφέρεται προφανώς στο ίδιο ζήτημα με το πρώτο (το ίδιο ισχύει και για το τρίτο και τελευταίο άρθρο της πτυχιακής), το «Σκοπιανό». Στο κείμενο του *Victor A. Friedman* διαβάζουμε πόσο έτοιμοι νιώθουν οι κάτοικοι της γείτονος χώρα να αποφασίσουν για ένα τόσο σοβαρό ζήτημα με πολιτικές, κοινωνικές και οικονομικές προεκτάσεις. Μας εξηγεί σε τι κατάσταση βρίσκεται ο ψηφοφόρος και συνάμα παρουσιάζει κάποια στοιχεία, τα οποία είναι αρκετά αμφιλεγόμενα αφού δεν συμπίπτουν σε καμία περίπτωση με την πραγματική αληθινή ιστορία. Σημείο αναφοράς αποτελούν κάποιες πληροφορίες που αναφέρονται σε πολιτικά σκάνδαλα.

Οι πολίτες των Σκοπίων καλούνται από την κυβέρνηση να ψηφίσουν σε ένα δημοψήφισμα που θα καθορίσει στην συμμετοχή τους στην Ε.Ε και ΝΑΤΟ αποδεχόμενοι την συμφωνία μεταξύ Σκοπίων και της Ελληνικής Δημοκρατίας. Η εν λόγω συμφωνία γνωστή ως «Συμφωνία των Πρεσπών» ψηφίστηκε ομόφωνα από τους δυο πρωθυπουργούς των χωρών. Θεωρείται πως μ' αυτόν τον τρόπο θα δωθεί ένα τέλος στην στασιμότητα που επικρατούσε τόσα χρόνια και τα Σκόπια θα μπορέσουν τελικά να ενταχθούν στην ευρωπαϊκή συμμαχία.

Το 1944 τα Ηνωμένα Έθνη αναγνώρισαν τα Σκόπια με την συνταγματική ονομασία «Δημοκρατία της Μακεδονίας». Η Ελληνική πλευρά δικαίως επέβαλε ένσταση επί του θέματος καθώς η ονομασία αυτή συνεπάγεται εδαφική διεκδίκηση την δικιάς της βόρειας επαρχίας της Μακεδονίας. Παρ' όλα αυτά οι δύο πλευρές συμφώνησαν τα Σκόπια να αναγνωρίζονται με το όνομα «Πρώην Γιουγκοσλαβική Δημοκρατία της Μακεδονίας». Βέβαια, η Ελλάδα για ακόμη μία φορά πολύ σωστά άσκησε βέτο το 2008 όταν οι γείτονες μας ξαναπροσπάθησαν να ενταχθούν στην Ε.Ε.

Όλα αυτά τα γεγονότα τάραξαν την πολιτική σκηνή των Σκοπίων με αποτέλεσμα το ακροδεξιό «VMRO-DPMNE» να αναλάβει την εξουσία της χώρας έως το 2015. Τότε, η αντιπολίτευση εκείνης της εποχής με αρχηγό των σημερινό πρωθυπουργό Ζόραν Ζάεφ έδωσε στην δημοσιότητα τηλεφωνικές συνομιλίες των κυβερνητικών βουλευτών με πολίτες της χώρας. Οι τηλεφωνικές συνομιλίες με την ονομασία «Bombi» ξεσκεπάσαν πολιτικά σκάνδαλα, δωροδοκίες και κάθε λογής νομικές παραβιάσεις. Έπειτα από αυτό, το «VMRO» έχασε την ηγεσία της χώρας, η οποία κατέληξε στο σοσιαλδημοκρατικό κόμμα του Ζόραν Ζάεφ. Ως αντίποινα το «VMRO» κάλεσε τους πολίτες να αντισταθούν στο δημοψήφισμα με την αποχή από την κάλπη. Αυτή η κίνηση φάνηκε να έχει αποτέλεσμα. Αν και το 97% των ψήφων τάθηκε «υπέρ» της ένταξης το ποσοστό συμμετοχής δεν ξεπέρασε το 37%. Το τεράστιο ποσοστό αποχής ίσως οφείλεται στο γεγονός ότι το ακροδεξιό κόμμα ελέγχει τους πολίτες μέσω δικτύων εργασίας.

Στην συνέχεια ο αρθρογράφος προβαίνει σε μία ερειστική παράθεση πληροφοριών, οι οποίες εκτός από ψευδής έχουν και συκοφαντικό ρόλο. Ισχυρίζεται πως η Αρχαία Μακεδονία δεν συμπεριλαμβάνεται στην Αρχαία Ελλάδα. Κάτι τέτοιο βέβαια δεν τεκμηριώνεται καθώς δεν ήταν μόνο η κοινή γλώσσα (τα Αρχαία Ελληνικά) που τους ένωνε αλλά και ο πολιτισμός, η θρησκεία, τα ήθη, τα έθιμα και η αλληλεγγυη σε διάφορα θέματα. Έπειτα, διαστρεβλώνει τα γεγονότα καθώς λέει πως το 1913 όταν η Ελλάδα κατάφερε να προσαρτήσει στα εδάφη της το βόρειο μισό της περιοχής αυτής οι περισσότεροι κάτοικοι δεν μιλούσαν Ελληνικά. Σύμφωνα με τα ψεύτικα στοιχεία του η Ελλάδα μέσω προπαγάνδας κατάφερε να εδραιώσει την Ελληνική γλώσσα στην περιοχή αυτή. Με την τακτική αυτή οι υπόλοιπες γλώσσες παραμερίστηκαν και η Ελληνική μετατράπηκε σε κυρίαρχη. Σαφώς γνωρίζουμε πως όλα αυτά είναι συκοφαντίες και ψέμματα με σκοπό να αλιωθεί η χιλιόχρονη ελληνική παρουσία στην περιοχή των Βαλκανίων.

Έπειτα, χαρακτηρίζει ανούσιες τις ενστάσεις της Ελλάδας κάθε φορά που τα Σκόπια ζητούσαν να ενταχθούν στην Ε.Ε και στο ΝΑΤΟ. Θεωρεί πως η σημερινή ελληνική στάση είναι η απόρροια των ενεργειών της όταν κατάφερε να εδραιώσει την γλώσσα της στην ευρύτερη περιοχή. Ακόμα, αναφέρει πως η «Συμφωνία των Πρεσπών» ξεκαθαρίζει πως η λέξη «Μακεδονία» και το επίθετο «Μακεδονικός, -ή, -ό» δεν θα αμφισβητεί τα σύνορα με την Ελλάδα και δεν θα προσβάλλει την ιστορία της. Γι' αυτό το λόγο επιλέχτηκε το όνομα «Δημοκρατία της Βόρειας Μακεδονίας», το οποίο δεν αμφισβητεί τα γεωγραφικά σύνορα. Σ' όλα αυτά, έρχεται να προστεθεί η προσωπική εμπειρία του αρθρογράφου, ο οποίος δέχτηκε επιθέσεις για τις απόψεις του σ' αυτό το θέμα. Ο ίδιος δηλώνει πως θα συνεχίσει να διαστρεβλώνει την αλήθεια, αφού θα συνεχίσει να υποστηρίζει τις ίδιες απόψεις με κάθε τίμημα.

Μέσα από το άρθρο φανερώνεται πόσο ήθελαν να μετονομαστούν τα Σκόπια, κλέβοντας τον όρο «Μακεδονία», οι μεγάλες δυνάμεις. Παρουσιάζεται πως η συμφωνία αυτή θα επιφέρει (προσωρινή) σταθερότητα στην περιοχή των Βαλκανίων και τα εθνικά μίσση, τα οποία ποτέ δεν υπήρξαν απ' την Ελληνική πλευρά σημειώνω, θα κατευναστούν. Η ένταξη των Σκοπίων στο ΝΑΤΟ θα προστατεύσει την χώρα απ' την Ρωσική απειλή θα λειτουργήσει καταλυτικό τρόπο στην συμφιλίωση των Βαλκανικών χωρών. Δεν είναι τυχαία η τοποθέτηση του αμερικάνου πρέσβη Τζες Μπέιλι, ο οποίος θέλει να πιστεύει πως η Ελλάδα, η Αλβανία, η Βουλγαρία εκτός από γείτονες θα γίνουν και σύμμαχοι στην πολιτική σκηνή.

Το άρθρο τελειώνει με μία ακόμη προσωπική εμπειρία του αρθρογράφου, ο οποίος καθώς βρισκόταν στην Στρούγκα σε ένα μαγαζί οι ιδιοκτήτες εξέφρασαν την καχυποψία τους για την συμφωνία. Πιστεύουν πως η ένταξη θα τους βυθίσει σε τεράστια οικονομικά προβλήματα. Εκείνος απάντησε πως τα πρώτα χρόνια μετά την συμφωνία ίσως είναι δύσκολα αλλά το μέλλον για τα παιδιά τους θα είναι λαμπρό.

Σκοπός μου κατά τη μετάφραση είναι η μεταφορά του νοήματος με τέτοιο τρόπο έτσι ώστε να μην χάσει το κείμενο-στόχος την αυθεντικότητα του και κυρίως να είναι κατανοητό σε απλούς αναγνώστες που θα ανατρέξουν στο κείμενο για να ενημερωθούν για τυχόν εξελίξεις. Η μεταφραστική διαδικασία που ακολουθήθηκε είναι η εξής: Αρχικά προβήκαμε σε ανάγνωση του κειμένου προέλευσης και πλήρη κατανόηση του νοήματος. Έπειτα προχωρήσαμε σε κατάτμηση του κειμένου σε περιόδους, άλλοτε

προτάσεις άλλοτε σε παραγράφους και εργασία πάνω σε αυτές. Η μετάφραση που πραγματοποιήθηκε δεν έγινε ούτε κατά λέξη ούτε ελεύθερη αλλά μια που προσπάθησε να μείνει όσο το δυνατόν πιο κοντά νοηματικά στο πρωτότυπο, ενώ παράλληλα υπακούει στους κανόνες της ελληνικής γλώσσας και σύνταξης.

Παρά το γεγονός ότι το άρθρο δημοσιεύτηκε σε έναν αρκετά γνωστό και ποιοτικό ιστότοπο «*foreignaffairs.com*», το λεξιλόγιο που χρησιμοποιείται κατάλληλο για το είδος του κειμένου. Η χρήση λέξεων και ρημάτων συνδυάζονται άψογα ώστε το νόημα και τις απόψεις που θέλει να «προπαγανδίσει» ο συγγραφέας γίνονται κατανοητά στον μέσο αναγνώστη. Σε ένα τέτοιο εκτεταμένο κείμενο παρατηρείται και η χρήση μεταφορικών λέξεων. Χαρακτηριστικό παράδειγμα, «*is intent on hobbling its rival*», το ρήμα «*hobble*» μπορεί να μεταφραστεί στην ελληνική γλώσσα ως «*περιορίζω*», αλλά στο κείμενο έχει διαφορετική έννοια και μεταφράζεται, «*είναι αποφασισμένο να πολεμήσει τον αντίπαλό του*». Στην συνέχεια θα ήθελα να σας παραθέσω κάποια ρήματα, τα οποία μου άρεσε η χρήση τους και προσδίδουν στο κείμενο άλλη υπόσταση: *cast in favor* = *τίθεται υπέρ*, *embroil smn in sth* = *μπλέκω κάποιον σε κάτι*, *enshrine in* = *κατοχυρώνω*, *solidify* = *σταθεροποιώ*, *εδραιώνω*, *mollify* = *κατευνάζω*, *ηρεμώ*.

Επίσης, όπως και στο πρώτο άρθρο της πτυχιακής μου εργασίας έτσι και στο παρών άρθρο σημειώνεται η άσκοπη χρήση των λέξεων «*Macedonia, Macedonian*», οι οποίες σύμφωνα με σωστή μετάφραση στην ελληνική γλώσσα, «*Μακεδονία, Μακεδονικός*», μας παραπέμπουν στην ελληνική πραγματικότητα, στα ελληνικά δεδομένα. Με το όρο «*Μακεδονία*» εννοούμε την **ελληνική** περιοχή που αποτελεί αναπόσπαστο μέρος της **ελληνικής** επικράτειας αλλά και την κατεχόμενη **ελληνική μακεδονική** περιοχή που εκτείνεται έως το Μοναστήρι Σκοπίων, η οποία εσφαλμένα δεν αποτελεί μέρος της **ελληνικής** επικράτειας. Κατά την άποψη μου, μιάς και εγώ μετέφρασα το άρθρο αυτό, η επιλογή της συγκεκριμένης λέξης για να προσδιοριστεί το κρατίδιο των Σκοπίων γίνεται σκόπιμα με σκόπο να διαστρεβλωθεί η κοινή γνώμη. Πέρα από αυτό, οι αναγνώστες συγχίζονται με την ανάγνωση καθώς για μία **ελληνική** περιοχή παρουσιάζονται δύο διαφορετικές ονομασίες. Η επιλογή αυτή του αρθρογράφου δυσκολεύει και τον μεταφραστή, πόσο μάλλον έναν Έλληνα μεταφραστή με ιστορικές γνώσεις, αφού του προκαλεί εμπόδια στο να μεταφέρει το νόημα του κειμένου στην ζητούμενη γλώσσα στόχος.

Τέλος, στο κείμενο παρατηρείται συχνά η χρήση μακροπερίοδου λόγου, «*What we refer to today as Modern Macedonian, however, is not a contemporary version of Ancient Macedonian, but an altogether separate South Slavic language whose ancestral speakers arrived in the Balkans from northeastern Europe approximately 1,500 years ago—about ten centuries after Ancient Macedonian had last been spoken in the region.*». Αυτό θα μπορούσε να δυσκολέψει όχι μόνο τον αναγνώστη ώστε να κατανοήσει το κείμενο αλλά ακόμα και τον μεταφραστή, καθώς ο μακροπερίοδος λόγος κάνει κουραστική την ανάγνωση. Ακόμα, μερικές φορές δεν υπάρχει αλληλουχία στο νόημα και δημιουργούνται νοηματικές ασάφειες. Στο παρών κείμενο όμως δεν παρατηρείται κάτι τέτοιο, διότι ο αρθρογράφος χειρίζεται εξαιρετικά την αγγλική γλώσσα.

3ο Κείμενο

Τελευταίο κομμάτι της πτυχιακής μου είναι το άρθρο του *Yasmeen Serphan*, «*Macedonia's Name Change Wins—But Its Opponents Do Too*» που δημοσιεύτηκε στον ιστότοπο «*theatlantic.com*». Το άρθρο αυτό περιγράφει το χρονικό του δημοψηφίσματος, αναφέρεται στο υπερβολικά χαμηλό ποσοστό των ψηφοφόρων και περιέχει σοβαρές απόψεις επί του θέματος. Χαρακτηριστική είναι η απόψη του *Τζέιμς Κερ Λίντσεϊ*, ειδικός στα Βαλκανικά ζητήματα, που θα αναλύσουμε στην συνέχεια.

Μπορεί το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος να ήταν θετικό για τους σκοπιανούς και να τους εξασφάλισε, όπως οι ίδιοι υποστηρίζουν, την ομαλή ένταξη τους στην Ε.Ε και στο ΝΑΤΟ, όμως ανησυχητικό παραμένει το χαμηλό ποσοστό των ψηφοφόρων που έσπευσαν στις κάλπες για το ιστορικότερο γεγονός του κρατιδίου τους. Συνολικά το 36,9% των πολιτών συμμετείχε στην ψηφοφορία, εκ του οποίου το 91,5% ψήφισε «υπέρ» της ένταξης. Αυτό αποδεικνύει πως σχεδόν όσοι ψήφισαν, υποστήριζαν μια ευρωπαϊκή πορεία της χώρας. Αν αναλογιστούμε τα δύο προηγούμενα κείμενα της πτυχιακής μου θα διαπιστώσουμε πως οι ορισμένοι πολιτικοί αντίπαλοι της κυβέρνησης καλούσαν τον λαό να απέχει απ' τις κάλπες. Φαίνεται, λοιπόν, πως η επιρροή αυτή λειτούργησε καθώς το ποσοστό συμμετοχής δεν ξεπερνά το 40%.

Παρ' όλα αυτά, ο πρωθυπουργός της γείτονος χώρας εστίασε στο τελικό αποτέλεσμα της ψηφοφορίας δηλώνοντας πως, «*Καλύτερη συμφωνία με την Ελλάδα δεν θα υπάρξει και δεν θα μπορέσει να υπάρξει*». Το μόνο που απομένει τώρα είναι να περαστεί και από το σκοπιανό κοινοβούλιο το ζήτημα αυτό. Ο ειδικός σε Βαλκανικά ζητήματα *Τζέιμς Κερ Λίντσεϊ* αναφέρει πως ο Ζάεφ θα δυσκολευτεί να δώσει το πράσινο φως στην συμφωνία μέσω του κοινοβουλίου καθώς όσοι μάχονται εναντίον της, θα βασιστούν στο ανεπαρκές ποσοστό συμμετοχή και θα ψηφίσουν «κατά» αυτής. Επίσης, εμπόδιο στην κυβέρνηση στέκεται η νομοθεσία που επιβάλλει την πλειοψηφία 2/3 για να επικυρωθεί κάποια συμφωνία. Το κυβερνών κόμμα υπολείπεται σε εδρές για να την σχηματίσει και ίσως στραφεί στην στήριξη της αντιπολίτευσης, κάτι σχεδόν ακατόρθωτο καθώς το «VMRO» δεν συμπορευέται μ' αυτήν. Ο ίδιος ο αρχηγός του «VMRO» δήλωσε πως, «*Αυτή είναι μία αποτυχία όχι μόνο για την συμφωνία με την Ελλάδα, αλλά και για το έγκλημα αυτών που κυβερνούν.*»

Η επικρατούσα κατάσταση δεν πτοεί όμως τους ευρωπαϊούς εταίρους, ο οποίοι συνεχίζουν να πιέζουν την κυβέρνηση Ζάεφ να εγκριθεί η συμφωνία από την σκοπιανή Βουλή. Ο Γάλλος διπλωμάτης και πρέσβης της Ε.Ε στα Σκόπια, *Άλεν Λε Ρουά*, επιβεβαίωσε αυτήν την στάση της Ε.Ε, ενώ *Γουέδερ Νάουερτ*, ο εκπρόσωπος του Υπουργείου Εξωτερικών των Η.Π.Α τόνισε πως και οι Η.Π.Α θα πράξουν αναλόγως.

Τελικά, η έκβαση του συνολικού εγχειρήματος φαίνεται ότι θα κριθεί και από την ψήφο της Ελληνικής Βουλής καθώς και ο Αλέξης Τσίπρας δυσκολεύεται να σχηματίσει πλειοψηφία. Όλοι αναμένουν τις εξελίξεις για σχεδιάσουν τα επόμενα βήματά τους.

Όσον αφορά την μεταφραστική διαδικασία στο παρόν κείμενο, δεν αντιπετώπισα κάποια δυσκολία, διότι το λεξιλόγιο και γενικά το ύφος του κειμένου ήταν απλοϊκό. Αφού διάβασα προσεκτικά το άρθρο, πέρασα κατευθείαν στην μεταφραστική διαδικασία. Το γεγονός ότι είχα ήδη μεταφράσει τα δύο προηγούμενα κείμενα της πτυχιακής μου, με βοήθησε να καταλάβω κατευθείαν το νόημά του και να το αποδώσω στην ελληνική.

Ξεκινώντας από τον τίτλο βλέπουμε πως η αγγλική διαφέρει από την ελληνική στην κεφαλαιοποίηση. Κάθε λέξη του τίτλου βλέπουμε ότι ξεκινάει με κεφαλαίο «*Macedonia's Name Change Wins—But Its Opponents Do Too*», πράγμα που στην ελληνική δεν συμβαίνει, επομένως στη μετάφραση το ελληνικό θα περαστεί ως «*Η αλλαγή του ονόματος των Σκοπίων κερδίζει- αλλά και οι αντίπαλοί του, επίσης.*».

Μέσα στο κείμενο παρατηρούνται αρκετά αρχικά ονόματα, τα οποία τα μετέγραψα στην Ελληνική γλώσσα καθώς αυτό ήταν δυνατό. Για παράδειγμα, το όνομα του σκοπιανού πρωθυπουργού «*Zoran Zaev*» μετεγράφηκε σε «*Ζόραν Ζάεφ*», όπως το ίδιο συμβαίνει και στην περίπτωση του «*Alain Le Roy*» Γάλλου διπλωμάτη και πρέσβη της Ε.Ε στα Σκόπια, «*Άλεν Λε Ρουά*».

Το άρθρο αυτό είναι πιο λιτό γι' αυτόν τον λόγο ένας απόφοιτος του ΤΞΓΜΔ δεν πρόκειται να βρεθεί αντιμέτωπος με δυσκολίες.

Επίλογος

Εν κατακλείδι, η μεταφραστική διαδικασία δεν είναι μια απλή μεταφορά των λέξεων από την μία γλώσσα στην άλλη. Αντίθετα απαιτεί την πλήρη κατανόηση σε λεξιλογικό, σημασιολογικό και μορφολογικό επίπεδο τόσο της γλώσσας προέλευσης όσο και της γλώσσας στόχου. Στην παρούσα εργασία, προέβην σε μετάφραση τριών διαδικτυακών κειμένων, στο σχολιασμό του κειμένου πηγής αλλά και στην μεταφραστική διαδικασία. Κατά την διάρκεια της, απαρίθμησα τα προβλήματα που αντιμετώπισα και πως τα αντιμετώπισα. Εξάλλου, τα προβλήματα παρουσιάζονται με σκοπό την επίλυσή τους. Κάθε κείμενο είναι ξεχωριστό, απαιτεί διαφορετικό τρόπο προσέγγισης και δίνει στο μεταφραστή τη δυνατότητα να γίνει καλύτερος μέσω της εμπειρίας.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Πηγή:

For Macedonia, Is Joining NATO and the EU Worth the Trouble?:

<https://foreignpolicy.com/2018/09/13/for-macedonia-is-joining-nato-and-the-eu-worth-the-trouble/>

The Name's Macedonia. North Macedonia.:

<https://www.foreignaffairs.com/articles/greece/2018-10-01/names-macedonia-north-macedonia>

Macedonia's Name Change Wins—But Its Opponents Do Too:

<https://www.theatlantic.com/international/archive/2018/10/macedonia-north-referendum-turnout/571786/>

Διαδικτυακοί τόποι:

IATE - The EU's multilingual term base: <http://iate.europa.eu/>

Wordreference: <http://www.wordreference.com/>

Τσίγκου, Μαρία «Σύντομη εισαγωγή στις σχέσεις γλωσσολογίας και μετάφρασης.»:

http://dflti.ionio.gr/sites/default/files/Tsigou03_0.pdf

Collins: <https://www.collinsdictionary.com/>